

KOMMUNISTI

KOMMUNISTINEN AIKAKAUSLEHTI

v. 1925

15 p. Helmikuuta

N° 2

Lenin ja talonpoika

TOV. Vladimir Iljitsh Leninin koko elämäntyö oli omistettu työtätekevän väestön luokkataistelulle, työn vapauttamiseksi kapitalismin orjuutuksesta. Ja monessa suhteessa esiintyi tov. Lenin itsenäisenä uranuurtajana luokkataistelun eri aloilla.

Toisen Internationaalin johtajat, jotka Lokakuun vallankumoukseen saakka esiintyivät ikäänkuin itseoikeutettuina kansainvälisen proletariaatin politiikan määräjinä, hapuilivat kuin sokeat korvessa ja lopuksi alistuivat kansainvälisen imperialismin nöyriksi käskyläisiksi. Tov. Lenin sen sijaan seisoi koko ajan järkkymättömästi oikealla luokkataistelun linjalla, vaikka hänellä Lokakuun vallankumoukseen saakka oli mahdoton saada ääntänsä kansainvälisen proletariaatin laajojen joukkojen kuuluville. Vasta Venäjän työläisten ja työtätekevän talonpoikain voittoisa vallankumous, jota tov. Lenin alusta pitäen johti, antoi hänen äänelleen niin voimakkaan kajun, etteivät kansainvälisen imperialismin ja toisen Internationaalin petturijohtajain äärimmäisetkään ponaistukset pystyneet estämään sen tunkeutumista kaikille maailman ääriille. Ja vasta tämän jälkeen on tov. Leninin jo kauan sitten luokkataistelulle viitoittama tie tullut laajoille työläisjoukoille tunnetuksi.

Yksi tärkeimmistä tov. Leninin uutta uraa uurtavista teoista luokkataistelupolitiikassa oli suhtautuminen talonpoikaistoon. Sen sijaan, että toisen Internationaalin johtajat kohtelivat talonpoikia ikäänkuin merkityksettöminä

tekijöinä luokkataistelussa, osasi tov. Lenin kaiken aikaa oikein arvostella talonpoikain valtavan vaikutuksen proletariaatin ja kapitalismin välisessä kamppailussa. Samalla tov. Lenin täysin selvästi osoitti kuinka porvaristo riistää ja rasittaa talonpoikaa useimmissa tapauksissa yhtä ankarasti, jopa joskus raskaammin kuin palkkatyöläisiä. Sen sijaan että toisen Internationaalin johtajat kaikissa maissa vain vaaliaikoina tekivät talonpojille kaikellaisia lupauksia muka talonpoikaa hyödyttävistä reformeista, joiden todellinen sisältö oli yhtä harmaa kuin porvaristonkin reformilupausten ja jotka eivät koskaan ole talonpojalle todellista helpotusta tuottaneet, sen sijaan tov. Lenin järkkähtämättömästi selitti että talonpoika vain proletaarin kanssa yhteiseen kiinteään rintamaan liittyen voi vapautua porvariston riiston alta, ja käsikädessä palkkatyöläisen kanssa taistellen kukistettuaan porvariston vallan, voi talonpoika työläisen liittolaisena päästä nauttimaan tasapuolista määräysvaltaa työtätekevän hallitsemassa valtiossa.

Jo v. 1901 otsakkeella "Työväenpuolue ja talonpoikaisto" kirjoitti tov. Lenin "Iskrassa" artikkelin, jossa perusteellisesti arvosteli Venäjällä 40 vuotta aikaisemmin toimeenpantua orjien vapautusta. Hän osoitti ettei tuo reformi, josta porvaristo oli pitänyt niin suurta ääntä, merkinnyt muuta kuin talonpoijan orjuutus- ja riistomuotojen muuttamista kehittyvän teollisuuskapitalismin etuja paremmin vastaavaksi. Sillä or-

jain vapautuksen jälkeen uhkasi talonpoikaa monissa tapauksissa ehkä vielä huutavampi taloudellinen hätä kuin orjuutuksen vallitessa, koska tilanherroille oli varattu kaikki mahdolliset oikeudet talonpojan talouden hyväkseen käyttämiseen. Talonpoika oli köyhä, jäi köyhäksi, eikä ylipäänsä omannut mahdollisuutta taloutensa vaurastuttamiseen. Suuri osa painui proletariaatin asemaan. Toisaalta muodostui kulakkeja, jotka keräsivät käsiinsä köyhimpäin maita ja talouksia ja heistä alkoi kehittyä maaseudun porvaristoa.

Analysoituaan tulokset, jotka orjain vapautus oli 40 vuoden ajalla tuottanut, kirjoittaa tov. Lenin:

"Näin on kylissämme nykyään. Kysytään miten on ulospääsy löydettävä ja millä keinoilla saavutetaan parannusta talonpojan asemaan? Kapitaaliniikeestä voi vähävarainen talonpoika vapautua ainoastaan yhtyen työväenliikkeeseen, avustaen sitä (työväestöä) sen taistelussa sosialistisen järjestelmän puolesta, maan samoin kuin muitenkin tuotannonvälineitten (tehtaitten, työlaitosten, koneitten j.n.e.) muuttamiseksi yhteiskunnan omaisuudeksi. Yritys pelastaa talonpoikaistoa turvaamalla pikkutalouksia ja pikkuomistusta kapitaalini hyökkäyksiltä merkitseisi hyödyttöä yhteiskunnallisen kehityksen jarruttamista, talonpojan pettämistä sillä harhaluulolla, että hän voisi saavuttaa hyvinvoinnin kapitalismin vallitessa, työtätekevien luokkien eroittamista muodostaen vähemmistölle etuoikeutetun aseman enemmistön kustannuksella".

Ja osoitteeksi siitä kuinka paikalleen sattuvasti ja täsmällisesti tov. Lenin jo 12 vuotta ennen Lokakuun vallankumousta osasi määritellä tulevan vallankumouksen kulun, riittänee kun esitämme lyhyen otteen tov. Leninin syysk. 27 p:nä 1905 kirjoittamasta "Proletaarissa" n:o 20 otsakkeella

"Sosialismi ja talonpoikaisto" julkaisusta artikkelista. Selostettuaan ensin Venäjällä itsevaltiutta vastaan käytävää taistelua ja proletariaatin taistelua porvaristoa vastaan, osoittaa tov. Lenin porvarillisen demokratian luonteen, sen puolinaisuuden ja rajoittuneisuuden, sekä asettaa proletariaatin puoleen tehtäväksi demokraattisen vallankumouksen kaudella talonpoikaisjoukkojen puoleensa vetämisen, huojuvan porvariston herpaannuttamisen ja itsevaltiuden murskaamisen. Hän jatkaa:

"Demokraattisen vallankumouksen ratkaiseva voitto on mahdollinen vain proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellisen-demokraattisen diktatuurin muodossa. Mutta mitä pikemmin ja täydellisemmin tämä voitto toteutuu, sitä nopeammin ja syvemmin kehittyvät uudet vastakohtat täydelleen demokratisoidun porvarillisen järjestelmän puitteissa. Mitä täydellisemmin toteutamme demokraattisen kumouksen, sitä lähemmäksi, kasvot kasvoja vastaan, joudumme sosialistisen kumouksen tehtävän eteen sitä purevammaksi ja terävämmäksi tulee proletariaatin taistelu itse porvarillisen järjestelmän perusteita vastaan".

Venäjällä helmikuussa v. 1917 tapahtunut demokraattinen vallankumous ja sitä seuranneet tapaukset — enemmän tai vähemmän demokraattisten porvarien, eserrien ja menshevikien muodostamien väliaikaisten hallitusten politiikka — demokratisoidun porvarillisen komennon suhtautuminen proletariaattiin ja talonpoikaistoon, toteavat tov. Leninin 12 vuotta aikaisemmin esittämän ennakoarvion täydelleen toteutuneen. Tuon "demokraattisen" vallankumouskauden aikana ei talonpoika saanut maata. Kartanoherrat isännöivät entiseen tapaansa. Tehtaat, pankit, kauppalikkeet y.m. teollisuus-, kauppa- ja rahakapitalistien riistovälineet jäivät koskemattomiksi,

suorittamaan entistä työtätekevän väestön riistämistä ja orjuuttamistehtäväänsä. Tilanheirat ja teollisuuskapitalistit kenraaleineen varustautuivat kaikkiin voimin kytkemään talonpoikaa ja teollisuustyöläistä — jos mahdollista — entistä lujempaan, vaikkapa ehkenäennäisesti hiukan demokraattisempiin orjuuskahleisiin. Ja ainoastaan Lokakuun vallankumous — ”pureva” ja ”terävä” proletariaatin ja talonpoikaiston taistelu itse porvarillisen järjestelmän perusteita vastaan — pelasti sekä teollisuustyöläisen että talonpoijan rankaisuretkikuntien ruoskaniskuilta, vankiloista ja kidutuskammioista. Sillä jo se, mitä työläinen ja talonpoika olivat helmikuun demokraattisen vallankumouksen kaudella tehneet ”rikkoksia” porvarillista yksityisomistusta vastaan, ottamalla enemmän tai vähemmän määräysvaltansa alaiseksi tilanherrojen maita ja taloja sekä teollisuusherrojen tehtaita ja liikelaitoksia, olisi aiheuttanut ”demokraattisen” hallitusvallan taholta vastaavia rankaisutoimenpiteitä. Ja niin talonpoika kuin työläinenkin olisi painettu porvarillisen diktatuurin rautakeron alaiseksi — siihen tilanteeseen, jossa ne huokailevat kaikissa porvarillisissa maissa, vaikka niissä vallitseekin porvarillinen ”demokratia”.

Tov. Leninin ohjeitten mukaisesti taistellen ja muodostaen kiinteän taisteluliiton keskenään, sai teollisuustyöläinen ja talonpoika kukistetuksi ”demokraattisen” porvariston vallan, sen avuksi rientäneen kansainvälisen imperialismin joukot ja murskatuksi porvarillisen järjestelmän perusteet Venäjällä. Saatuaan valtansa vakiinnutetuksi ja edelleenkin tov. Leninin ohjeita noudattaen, varmisti proletariaatti myöskin vähemmistökansallisuuksille autonomiset kansalliset Liittotasavaljat ja autonomiset alueet, muodosti niille vapaat kansalliset kehitysmahdollisuudet ja toimintamuodot uuden

socialistisen yhteiskunnan luomis-työssä.

Ja tov. Leninin antamien perusohteiden mukaan on Neuvostovallassa järjestetty ja edelleen järjestetään teollisuustyöläisen ja talonpoijan keskinäiset taloudelliset suhteet molemminpuolisen tasa-arvoisuuden, yhteisten ja sopusuhtaisten etujen pohjalla. Valta on työläisen ja talonpoijan käsissä täydellisesti. Ja sikäli kuin Neuvostoval- lan rakennustyö kehittyi, maailmanso- dan ja kansalaissodan kauden tuotta- ma rappeutuneisuus ja köyhtyneisyys saadaan poistetuksi, tietoisuus kohote- tuksi, Neuvostohallituksen aparaatti- sen alkuasteillakin (kylä- ja volösti- neuvostoissa) moitteettomaan, nopeaan ja täsmälliseen käyntikuntoon, maan- jako talonpoikaistaiouksien kesken mallikelpoiseksi, paikallismetsät talon- poijan käyttöön jaetuksi, nykyaikaiset maanviljelysmuodot ja työaseet käy- täntöön, ja sikäli kuin teollisuus saa- daan niinikään nostetuksi täydelliseen kuntoon, sikäli näyttäytyvät työläis- talonpoikaisen vallankumouksen saa- vutukset täydessä loistossaan. Silloin ja vasta silloin esiintyvät tov. Leninin opetuksen hedelmät täysin kypsyeinä. Takapajuisinkin talonpoika silloin saa täydellisen käsityksen tov. Leninin ja leninismien luokkataisteluteorian ja Neuvostovallan rakennetyöopin suun- nattomasta hyödyistä. Ja tuota lopul- lista tulosta kohti etenemme jo var- moin ja täysimittaisin askelin. Vai- keimmat ajat ovat voitettut. Sekä työ- läisen että talonpoijan elämäntaso ja varallisuus nousee vuosi vuodelta ja kuukausi kuukaudelta yhäti kiihtyvällä vauhdilla — tosin hitaammin kuin toi- voisimme, mutta kaikissa tapauksissa varmasti ja jatkuvasti.

Tov. Lenin on avannut ei ainoastaan Venäjän, ei ainoastaan Sosialististen Neuvosto-Tasavaltojen Liiton, vaan koko maailman talonpoikaistolle oi- kean ja varmasti perillevievän tien val-

taan ja hyvinvointiin. On totta, että se on taistelun tie, mutta se on a i n o a

t i e, joka pelastaa talonpojankin kapitalistisen riiston orjankahleista.

K. M. E v ä.

Luokkataistelutilanteesta Suomessa

TALOUELLISTA tilaa kuvaavat porvarit itsekin epävakaisesti. "Helsingin Sanomien" mukaan alkoi tilanne vuoden lopussa jälleen kiristyä. Ulkolaisia talletuksia viedään pois maasta, jota suoneniskua maan talous ei ilman ulkolaisia lainoja olisi kestänyt. Mutta niidenkin — 29 milj. dollaria — antama helpotus on vain tilapäistä. Suomen talous joutuu yhä lujemmin kansainvälisen pääoman velkakahleisiin.

Maataloustuotannolle oli vuosi H. S:n mukaan suotuisampi: voita ja juustoa vietiin enemmän kuin v. 1923. Sato oli parempi, hinnat korkeammat. Kotimainen kauppa kärsi ostokyvyn vähenemisestä ja korkeasta korkokannasta. Vararikkojen ja vekseliprotestien luku kohosi. Teollisuudessa toimeenpannaan töiden supistuksia. Puutavaraa on kyllä viety maasta enemmän kuin v. 1923, mutta "hintasuhteet eivät ole edulliset", ja tulee sahateollisuus supistamaan tuotantoaan. Valtiotalouden tulolaskelmat tuntuvat "liian toivehikkailta".

Dawesin suunnitelmalta odottivat Suomenkin porvarit "tervehtymistä", mutta totesi hallituksen pää, prof. Ingman kokoomuksen puoluekokouksessa, että sen "taloudellinen vaikutus ulottuu paljon ulkopuolelle asianomaisten valtojen piirin", puristaa Suomenkin teollisuuden markkinoita.

Tätä ei suinkaan toivehikasta taustaa vastaan on katsottava Suomen luokkataisteluvoimia ja niiden suhteita. Suurporvaristo on puuhannut lujaa lahtarihallitusta, mutta talouden painostunut asema ja työväenluokan sit-

keä eteenpäin pyrkimys luovat porvariston keskuuteen sisäisiä ristiriitoja. Maalaisliittolaisten lähtö kokoomushallituksesta on tämän ilmausta. Porvarikokoomuksen rikkinäisyys on presidentin vaaleissa ilmennyt vieläkin räikeämpänä. Kokoomus ja edistyspuolue sekä maalaisliitto ovat tehneet vaaliliittoa eri tavoin eri piireissä. "Suunta" sanookin harmistuneena porvareista, että ne ovat "hajanainen joukko" — "kahtaalle vetävien vaistojen varassa elävä lauma". Ingman kutsui eduskunnassa "kaikkia yhteiskuntaa säilyttäviä kansankerroksia" taisteluun päävaaraa, kommunismia, vastaan. Vaati poikkeuslakeja, koska "liikkeessä ovat sellaiset voimat, jotka eivät ole millään uudistuksilla nykyisen yhteiskunnan puitteissa tyydyttävissä".

Sitä kuinka heikolla pohjalla Suomen porvaristo tuntee seisovansa kuvaa se vavahdus, minkä muutaman sadan työläissankarin taistelu Virossa sai aikaan. Ja "Suunta" vaatii ulko-, sisä- ja oikeusministereitä "kiireelliseen yhteistyöhön", kun sos.-dem. juristi Georg Branting on esittänyt Ruotsin yleisölle joukon tosiasioita, joiden johdosta Suomen valkoisen ruusun ritareita ei tahdota tunnustaa kulttuuriväkeen kuuluviksi.

Sosialidemokratia osoittautuu porvarienväen rintaman oleelliseksi osaksi. Auttaa porvareita kapitalistisen talouden eteenpäin raahaamisessa, kannattaa suojelustulleja ja julistaa olevansa lahtari-isänmaan puolustaja proletaarista vallankumousta vastaan. Jatkuvasti opettaa porvareille, millä tavalla vallankumouksellisia työläisiä ja kom-

munisteja on vainottava, ja vastustaa työväen yhteistä taistelurintamaa. Sen ohella on porvariston liittolainen maalaisia vastaan.

Maalaisliiton tehtävänä on ollut johtaa talonpojat porvariston käytettäväksi, mutta talonpoikain joukot ovat jo alkaneet vieroaa sen kulakki-johtoa. Siksi se johto piti välttämättömänä luopua ministerituoleistakin ja leikkiä "oppositisionia". Pohjanmaan talonpojat ovatkin eräässä pitäjässä sanoneet, että "kaikki menee päin helvettiä, verot lisääntyvät, tavarat kallistuu, niin että ne herrat saisi ajaa helvettiin sieltä valtiopäiviltä".

Maalaisten mielialalle on kuvaavaa, että viime vaaleissa tuli työväen ja talonpoikain yhteisillä listoilla eduskuntaan 18:sta edustajasta 7 kyntömiestä: talonpoikaa, torpparia tai pienviljelijää. Ja presidentinvaaleissa oli työväen ja talonpoikain hallitusohjelmaa kannattavain ehdokaslistoilla 12:ssa piirissä — 3:sta ei kirjoittajalla ole tietoa — 28 kyntömiestä eli enemmän kuin neljäsosa, muut maalais- ja kaupunkilaisyöläisiä. Tyypillisillä pientalonpoikaisilla alueilla, Vaasan, Kuopion ja Viipurin piireissä, oli ehdokkaina kyntömiehiä enemmän kuin kolmannes.

Maalaisliiton johtava lehti "Ikka" on pakoitettu tunnustamaan, että "talonpoika on elintasoonsa ja -tapaansa nähden lähempänä köyhälistöä kuin porvaristoa" ja että "epäilemättä tulee maataloustyöväki ja talonpojat aikaan löytämään toisensa", samalla kun "tämä ennustaa odotetun rauhan sijasta pitkäaikaista luokkataistelua". Herroja vastaan nimittäin. Sitä vain maalaisliiton johtajat eivät tahdo tunnustaa, että työväen ja talonpoikain parhaat ovat jo löytäneet toisensa.

Työväki ei ole viime aikoina osoittanut erikoisesti huomattavaa aktiivisuutta. Ingman saattoikin lohduttaa porvareja sanomalla, että "mitään vallankumousvaaraa ei tällä hetkellä

ole". Työväen voima onkin viime vuosina kulunut puolustautumiseen porvarien hyökkäyksiä vastaan, samalla kun noskelaisjohto on kaikilla rintamilla saboteerannut, auttanut porvaristoa ja kavaltaan sille työväen parhaista esitaistelijoista. Työväen sitkeän puolustuksen vaikutuksesta ei palkkataso nähtävästi ole painunut, vaikka valtiovallan mahtikeinojakin käyttäen on sitä koetettu. 8 tunnin työpäivää on sitkeästi puollettu, vaikka jo noskelaiset osuusherratkin ovat sitä vastaan porvareita auttaneet.

Vallankumouksellinen julkinen joukkoliike on saanut tulla toimeen ilman julkista puoluetta. Mutta on silti toimessa. Kirjapainot oli luovutettava sille takaisin, lehtiä ilmestyy ja vaaleissa esiintyvät työväen ja talonpoikain yhteiset listat. Työväen ammatillinen yhteisjärjestö on numeroillisesti vielä heikko — noin 46 tuh. — mutta tuskin suhteellisesti heikompi kuin monessa lievemman porvaristerrorin maassa. Sen taisteluhengen tylyyttämiseksi ovat koko- ja puolnosket parhaansa tehneet. Mutta luokkataistelun tulta eivät ole saaneet sammutetuksi. Järjestyneitten tietoisin osa nousi syksyllä taisteluun reformistisia johtajia vastaan, kun ne alkoivat rakentaa Amsterdamiin siltaa, rohkaistuneina siitä kun olivat saaneet tien auki Kansainliiton Työtoimistoon. Mutta oli peräydyttävä. Suomalaisten esiintyminen Köpenhaminan amm. konferenssissa ja Suomen Amm. J:n toimikunnan päätökset siitä puhuvat. Täähän kuuluu myös tietoisien työläisten tarmokas taistelu kansainvälisen amm. yhtenäisyyden puolesta.

Sos.-dem. johtajain vaikutus joukkoihinsa on kuitenkin vielä huomattava. Se on ilmennyt varsinkin vaaleissa. Mutta ei se ole enää horjumaton. Taistelu reformistisia virtauksia vastaan A. J:ssä, raittius- ja osuusliikkeessä y.m. aloilla osoittaa, että parhaat, tietoisimmat, rehellisimmät työläiset

heistä luopuvat. Muuan toveri kirjoittaa, että eräät noskelaistyöläiset olivat sanoneet noskelaisten ohraanan puolesta äänestettyä: Jo nyt p—le, täytyykö sittenkin uskoa mitä kommunistit sanovat, että nim. s.-d. johto veljeille porvarien kanssa. — Olivat uhanneet vielä jonkun aikaa katsella, mutta sitten...

Pääministeri Ingman kuvaili eduskunnassa kommunistien toimintaa hyvin kehuvasti. Ei puolueemme kuitenkaan vielä niin ideaalinen ole kuin hän esitti. Mutta on sanottava, että ei ole puolueellemme enää mikään työala vieras. Joukot tuntevat sen. Se ei taistele palkattujen agitaattorien voimalla. Jäsenistö on työläisiä kaupungissa ja maalla, eikä talonpoikaiskansakaan enää kommunisteja kammaa. Siitäkin huolimatta, että näillä on tie hyvin lyhyt vankilaan, ponnistavat toverimme maan päällä ja alla, rakentavat puoluetta, kulkevat joukkojen edellä.

Armeijasta ja suojeluskunnista on myös vähän puhuttava, koska porvaristo pitää niitä valtansa tukipylväinä ja noskelaiset hiki hatussa ponnistelevat saadakseen ne sellaisina pysymäänkin. Armeija on kokoonpantu työläisistä ja talonpojista ja ilmenevät sen riveissä samat pyrkimykset kuin niissä luokisakin. Porvaristo tietää, että armeijassa on paljon punaista ainesta. Päälystön laskelmain mukaan olisi koko joukon yli puolet sotilaista herravallan vihollisia. Tosiasiat puhuvat tuollaisen arvion puolesta.

Se huolestuttaa porvareita. Ja päälystyö yrittää muokata miehistöä porvariston mielen mukaiseksi. Tässä kelpaa "kasvatus", houkuttelu, mairittelu

ja ennen kaikkea pakkokuri ja vainot. Entä tulokset? — Punaisuus kasvaa, siirtyy talonpoikaissotilaisiin. Kasarmeissakin vahvistuu työväen ja talonpoikain liitto. Ja kun upseerit Viron tapahtumain johdosta olivat muokanneet maaperää, tuumivat sotilaat jalestäpäin, että eivät he herroja auttamaan lähde, jos työväki niitä kurittamaan rupee.

Suojeluskunnat ovat epäilemättä porvariston vahvin tuki. Niiden pääosan muodostavat talonpojat. Mutta turtuupa suojeluskunnissakin talonpoikain jakautumisiike. "Sana ja miekka" kertoo erästä talonpoikain kokouksesta, jossa oli kysymys hevosten antamisesta suojeluskunnan käytettäväksi "mahdollisten tarpeitten sattuessa". Vastahakoisia olivat isännät, kunnes yksi ilmoitti suostuvansa, eikä sitten toisetkaan ilenneet vastaan panna. Viron tapahtumat herättivät hämmennystä suojeluskunnissakin. Pari kaupungista palaavaa Itäsuomen isäntää oli junassa puhunut, että ei kommunistien kanssa pidä leikkiä, eikä ne meikäläisille mitään pahaa tee, jos ei niitä aseilla vastusta. Ja kotiin tultuaan olivat käyneet pyyhkimässä pois nimensä suojeluskunnan kirjoista.

Ei ole siis porvariston aseellinenkaan mahti horjumaton. Sen sisällä ja apuvoimissa kasvaa hajaannus, samalla kun työväenliike voimistuu. Vaikka onkin porvariston asema vielä luja ja niiden apurien vaikutus huomattava, niin kasvaa kuitenkin niiden työläisten ja talonpoikain luku, jotka sanovat: "olkoon nyt meidän vuoromme säätää lakeja herroille".

K. M a n n e r.

Työn tuottavaisuuden kohottaminen

"Jokaisessa sosialistisessa vallankumouksessa... työntyy ehdottomasti etualalle kapitalismia korkeamman yhteiskunnallisen järjestyksen luomistehtävä, nimittäin: työn tuottavaisuuden kohottaminen ja sen yhteydessä (ja sitä varten) työn korkeampi järjestys..."

L e n i n.

VIIME elokuun 19 pnä teki puoluemme keskuskomitea täysistunnonsa päätöksen työpalkkapolitiikasta. Tällä päätöksellä asetettiin palkkojen kohoaminen riippuvaiseksi työn tuottavaisuuden kohoamisesta. Enemminkin: työn tuottavaisuuden täytyy kohota nopeammin kuin työpalkat, sillä vain siten voidaan luoda aineellinen pohja niin työpalkkojen kohoamiselle kuin tuotannon laajentumisellekin. Päivän tunnussanaksi julistettiin: "työn tuottavaisuutta kohotettava, tuotantoa laajennettava, tuotteiden hintoja alennettava".

Sen jälkeen on työn tuottavaisuuden kohottamisesta paljon kirjoitettu, paljon puhuttu. — Paljon on myös tehty.

Tässä ei ole kuitenkaan tarkoituksemme esittää selostusta siitä, mitä Neuvostovallassamme on työn tuottavaisuuden kohottamiseksi tehty. Tarkoituksemme on esittää vain lyhyesti ne perustehtävät, joiden täyttämisen tuloksena on työn tuottavaisuuden lisääntyminen. Senvuoksi emme tässä ollenkaan kiinnitä huomiota tuotteiden kiertokulkuun emmekä tuotantolaitosten finansseeraukseen, emme myöskään valtion talouskoneiston rakenteeseen.

Ensinnä on käsiteltävä niitä tekijöitä, jotka ovat tuotantoprosessille välttämättömät. Sitten itse tuotantoprosessia.

Tuotantoprosessille välttämättömiä tekijöitä ovat: 1) tuotantolaitokset ja niiden varusteet, 2) raaka-aineet, apu-

aineet ja polttoaine (liikevoima, energia), 3) työvoima.

Tuotantoprosessissa voimme erottaa seuraavat tekijät: 1) tuotantolaitoksen kuumitus, 2) sen johto, 3) varusteiden (koneiston kaikkien osien) käyttäminen, 4) raaka-aineen, apuaineiden ja polttoaineen (liikevoiman, energian) käyttäminen, 5) työvoiman käyttäminen ja 6) sivulaitokset.

Teollisuusmiehen ensimmäinen tehtävä on tuotantolaitoksensa varusteiden nykyisen tilan tutkiminen ja suurimman mahdollisen tuotantokyvyn määrittäminen. On käytettävä joka ainoa tilaisuus varusteiden parantamiseen, tuotantoprosessin koneellistamiseen. Jos suinkin mahdollista, on tehdas järjestettävä tuottamaan vain yhtä tuotelajia ja sitä niin paljon kuin koneiston järkipäinen käyttäminen sallii, sillä vasta silloin käy työn jaottelu tarkkojen laskelmien mukaan mahdolliseksi.

Raaka- ja apuaineita on meillä vähän. Senvuoksi on niiden käyttö niin säännösteltävä, etteivät tuotantolaitokset jää niiden puutteen vuoksi tilapäisesti seisomaan. On hankittava sellaisia raaka-aineita, jotka ilman erikoismuokkausta kelpaavat tehtaassa käytettäviksi. Niiden ja puolivalmistesten säilytys on huolellisesti järjestettävä, varastot sijoitettava niin, etteivät kuljetuskustannukset nouse korkeiksi.

Työvoimaa on pidettävä vain sen verran, kuin välttämätön tarve vaatii.

Supistusta — jos se on tarpeen — ei saa säikähtää. Aputyöläisten ja varsinainten tuottavain työläisten oikea määräsuhte on hyvin tärkeä. Palveluskuntaa on meillä vieläkin tavallisesti liian paljon. Sitä on vähennettävä, yksinkertaistettava konttorityötä ja supistettava sitä. Jotta ammattitaitoista työvoimaa saataisiin riittävästi, on tehdaskoulujen toimintaa ja ammattikasvatusta voimistettava. Tässä työssä on tarkasti pidettävä silmällä teollisuuden tarpeita ja sitä, ettei sillä aiheuteta liian suurta lisäystä tuotantokustannuksiin. Virastoissa työskentelevät specialistit on saatava tuotannolliseen työhön, kukin omalle alalleen, specialistikien ja teknikkojen ammattitaitoa kohotettavamm. komentamalla heitä ulkomaille tutustumaan uusimpiin saavutuksiin tekniikan ja työn järjestämisen alalla. Hallinnollis-tekniillisiin tehtäviin on saatava tietoista, varmaa vallankumouksellista väkeä, joka tietää tehtävänsä ja kykenee ne täyttämään.

Tehtaat on kuormitettava täydelleen, joko laajentamalla tuotantoa tai keskittämällä tuotanto paraiten varustettuihin tehtäisiin (trustien konsentratsionityö).

Tehtaan johdossa täytyy olla pieni, mutta luja hallinto, joka toimii kiinteän suunnitelman mukaan, soveltaa käytäntöön mikäli mahdollista kaikki uusimmat saavutukset tuotannon järjestämisen alalla. Tärkeätä osaa tuotannon järjestämisessä järkiperaiselle kannalle näyttelevät tuotannolliset piirit (Länsi-Europassa ja Amerikassa tuotantotoimistot).

On hyvin tärkeätä, etteivät koneet käy tyhjää ja että koneiden nopeutta lisätään ja remontit tehtaassa suoritetaan aikanaan. Työkapineiden jako on niin järjestettävä, ettei siinä työaikaa suotta haaskaannu.

Sähkövoima on saatava käytäntöön kaikkialla, missä suinkin mahdollista,

ja taloudellisesti edullista. Elleivät sähköasemat ole riittävästi kuormitettuja kohoavat kilowatti-tunnin tuotantokustannukset ja käyttäjät saavat maksaa myöskin alikuormituksen aiheuttamat liikkulut.

Tehtaan sisällä on raaka-aineen ja valmistuksen alaisten esineiden kuljetus niin järjestettävä, ettei ammattityömiesten aika siinä tuhraannu. Raaka-aineen, apuaineiden ja polttoaineen kulutusta on säännösteltävä, niiden kuluusnormit aika ajoin tarkistettava ja pyrittävä niitä alentamaan. "Susien" ja jätteiden määrää on koetettava vähentää ja niiden käyttäminen järjestää mahdollisimman taloudellisesti.

Työvoima on tarkoin käytettävä, ei siedettävä "rokulia" eikä vetelehtimistä. Työ on järjestettävä niin, että koko säädetty työpäivä olisi tosiaan hyödyllistä tuottavaa työtä, jokainen liike edistäisi tuotteen valmistumista. Se saavutetaan sekä työkurin että — varsinkin — tuotannon järjestelyn ja työn osittamisen (detaljeerauksen) avulla. Sitä varten lisättävä apukoneistoa.

Työvoiman käyttöä ovat omiaan tehostamaan seuraavat toimenpiteet:

1. Urakkapalkka (se on mahdollinen vain niissä töissä, jotka voidaan normeerata. Eräissä töissä on urakkapalkan käytäntöön ottaminen suorastaan vahingollista);

2. palkkiojärjestelmä (sellaisissa töissä, joissa sen kautta saavutetaan raaka-aineen, polttoaineen y.m. säästö);

3. maksu "susista" ja pysäyksistä työssä on niin järjestettävä, että jokaisen työntekijä olisi pakotettu niitä välttämään;

4. koetettava saada työntekijät soveltamaan käytäntöön kaikki ne havaintonsa, jotka edistävät työn tuottavuutta;

5. tutustuttava työläiset tuotantoonumeroihin, saatava heidät harrasta-

maan tuotannollisia kysymyksiä, koko tuotantoprosessin kannalta.

Sivulaitoksia (joita vielä on jällellä sotakommunismien ajoilta, jolloin jokainen laitos pyrki muodostumaan täydelliseksi itseään tyydyttäväksi kokonaisuudeksi) on vähennettävä, jätettävä vain ne, jotka kauppa-teknillisesti ovat välttämättömiä.

Siinä perustehtävät työn tuottavuisuuden kohottamisen alalla.

Näemme tästä, ettei työn tuottavai-

suuden kohottaminen ole mikään tilapäinen iskutehtävä, vaan vaatii jatkuvaa, tarmokasta työtä.

Valtiokapitalismimme käy nyt tiukkaa taistelua yksityiskapitalismia vastaan. Samoin kapitalistimaita vastaan. Tällaisessa tilanteessa on käytettävä kaikki keinot sen kehittämiseksi niin, että se selviytyisi taistelusta voittajana — kommunistisena yhteiskuntajärjestelmänä.

V. O j a n e n.

Naftan merkitys ilmailussa

ILMAILU on jo nykyään saavuttanut verrattain laajan käytön niin siviili- kuin sotilastarkoituksissakin. Yleensä sotilaskoriteetit laskevatkin, että tulevaisuuden sodassa voittaa se valtio, jolla on vahvin ilmaluosto ja jonka tehtaajat kykenevät valmistamaan suuremman määrän voimakkaasti vaikuttavia myrkyjä. Ilmailun kasvaneen merkityksen vuoksi pyrkivätkin kaikki imperialistiset valtiot varustamaan itselleen mahdollisimman suuren ilmaluoston. Tässä pyrkimyksensä kohtavat he kuitenkin erään varsin vakavan esteen, naftakysymyksen.

Ensinnä nousee kysymys, onko yleensä mahdollista omata rajattomat määrät polttoainetta rajattoman suurille lentokonemoottoreille. Laskelmiemme perusteeksi otamme nykyään käytännössä olevien perusteella 400 HP. bentsiinillä käyvän lentokonemoottorin, jota pidetään keskivoimakkuutena, ja laskemme tällaisella moottorilla varustetun lentokoneen bentsiinkulutuksen 5 lentotunnin aikana. Bentsinin kulutus voima-tunnissa on nykyaikaisissa lentokonemoottoreissa keskimäärin 230 gr. Yhdellä 400 HP. moottorilla varustettu lentokone kuluttaa siis: $\frac{230 \cdot 400}{1000}$ = 92 kg. bentsiiniä, ja 1,000 lentokonetta 5 tunnin lennossa, kuluttaa: $1000 \cdot 5 \cdot 92$ = 460000 kg. bentsiiniä.

Paljonko sitten tarvitaan naftaa tämän bentsiinimäärän saamiseksi? Professori Gurevitsin numerojen perusteella (Naftan tislauksen tieteelliset perusteet) tulee Bakun naftasta 3—4 pros., ja Grosneskoin naftasta 7—10 pros. bentsiiniä. Jos ottaa keskimääräksi 6 pros. niin tarvittavan bentsiinimäärän saamiseksi on ehdottomasti tislattava $\frac{460000 \cdot 100}{6} = 7667$ tonnia naftaa.

Amerikalainen, — Pensylvaaniasta, Länsi-Virginiasta, Itä-Ohiosta saatu nafta on edullisempaa. Siitä saadaan bentsiiniä n. 20 pros. Mutta vieläkin edullisempaa on Sumatran saarelta saatu nafta, joka antaa bentsiiniä aina 31,5 pros. asti. Että tislauksen olisi taloudellisesti edullista täytyy tislauksessa saada keveiden nesteiden lisäksi, myöskin petroolia. Bakun naftasta saadaan keskimäärin 31,5 pros. petroolia, joten tarvittavan bentsiinimäärän saamiseksi, saadaan tislauksessa $\frac{7667 \cdot 31,5}{100} = 2315$ tonnia petroolia.

Edellä olevasta näkyy, että ilmaluosto on verrattain kallis ja kykenee kokoonsa nähden kuluttamaan pian maailman naftavarastot. Tällaisella jättiläismäisellä kulutuksella riittää esim. Amerikalla, jolla on hallussaan maailman suurimmat naftalahteet, naftaa ainoastaan 15 vuodeksi. Ranska, jolla bentsiinkysymys on erittäin kiperä, suuntaa kaikki pyrkimyksensä tämän hankkimiseksi. (Huomaa Ranskan osuus "Georgian kapinaan"). Yli 60 pros. Puolassa olevissa naftalaitoksissa kiinnitetystä kapitaalista on ranskalaista. Sodan aikana ja sen jälkeen kahmasi Englanti

90 pros. Europassa ja Aasiassa olevista naftalähteistä. Vapaana oleva bentsiini alkaa lähettä ilmailuvoimain suurentamisen rajoja, ja kaiken todennäköisyyden mukaan jotkut maat ovat jo lähellä tätä rajaa.

Lentokoneiden polttoainekysymys voi meilläkin olla esteenä ilmailuvoimiemme kehityksessä, ellei tähän seikkaan kiinnitetä tarpeellista huomiota. Laskelman perusteella näimme, että jo tuhannen lentokoneen 5 tunnin lento vaatii 7500 tonnia naftaa. Kuitenkin täytyy meillä olla yli tuhannen lentokoneita, alueemme laajuuden vuoksi. Tuhannella koneella ei olisi sanottavaa merkitystä kun naapurimme voisivat asettaa suuremmat ilmailuvoimat meitä vastaan. Nykyään ei voida enään arvioida armeijain voimaa yksinomaan tykkien ja pistimien luvun mukaan, vaan on katsottava maan teknillistä kehitystä ja armeijan koneellistuttamista. Vihollisen ilmailuvoimia vastaan voi menestyksellisesti taistella ainoastaan omalla ilmalaivastolla. Näin ollen tarvitsemme enemmän kuin 1000 lentokonetta.

Viime maailmansodan päättyessä omasi Iso-Britannia 22,000, Ranska 20,000 ja Saksa 18,000 lentokonetta. Tämän perusteella voi hiukan ajatella sitä lentokonemäärää, joka tulee ottamaan osaa tulevaisuuden sotaan, tekniikan kulkiessa nykyistä huimaavaa nopeuttan eteenpäin.

Edellä oli laskettu, että vuorokauden lento vaatii 460 tonnia bentsiiniä. Sota-ajan olosuhteissa, ja olletikin pienilukuisella ilmalaivastolla on lennettävä kuitenkin paljon enemmän. Lasketaan vuorokausilennon määräksi 5 tuntia, ja tällöin yksi sotavuosi vaatii 168000 tonnia bentsiiniä tuhatta lentokonetta kohden.

Pienin määrä, puolet 1000 lentokoneen tarvitsemasta bentsiinimäärästä, täytyy aina olla saatavissa. Ilman tätä ei kannata muodostaa ilmalaivastoa. Meidän on muistettava Bakun menetys v. 1919 ja täytyy laskuissa ottaa huomioon, jos ei täydellistä menetystä, niin kuitenkin tislauslaitosten särkemismahdollisuus.

Laajentaessamme ilmalaivastoamme on ehdottomasti muodostettava vaikkapa vaan

puolen vuoden kulutusta vastaava varasto bentsiiniä ja voiteluaineita.*) Kulut tällaisen varaston muodostamisessa ovat verrattain suuret.

Ensimmäkin: täytyy rakentaa suuria bentsiinisäiliöitä, jotka ovat hyvin suojellut tuelta ja viholliselta.

Toiseksi: saadakseen välttämättömän puolen vuoden varaston, on tilattava 1,400,000 tonnia naftaa, mikä on noin 32 pros. meidän tuotannostamme v. 1922.

Kolmanneksi: on löydettävä ostaja (kuluttaja) tislauksessa syntyvälle 4 milj. tonnille petroolia, joka ilman edullista käyttöä tekee bentsiinin paljoo kalliimmaksi.

Bentsiini, kuten näkyy, osottautuu vaikuttavaksi tekijäksi ilmalaivaston olemassaololle. Tulevaisuudessa odotettavissa oleva bentsiinin puute voi pysähdyttää ilmalaivaston kasvun Länsi-Europassa ja Amerikassa. Samaten se voi meilläkin tulla esteeksi ilmalaivastomme kehitykselle, ei kuitenkaan samasta syystä kuin länsimaissa, vaan tekniikkamme kehittymättömyyden vuoksi.

Ulkomailla etsitään voimakkaasti ulospäysyhteitä tästä tilanteesta, ja toiminta suunnataan pääasiallisesti kokeiluihin, joilla koetetaan keksiä polttoainetta, joka edes osaksi vastaisi bentsiiniä. Erikoisen suuri huomio on siellä kiinnitetty naftan käyttämiseen tislaimattomana ilmailumoottorien polttoaineena. Tislaimattomalla naftalla käyvän ilmailumoottorin keksimiseksi työskentelee Amerikassa ja Europassa paraita konstruktoreja, ja myönnetään näissä maissa tähän tarkoitukseen huomattavia summia.

Täysin ymmärrettävistä syistä ei tällaisen, raskaalla polttoaineella työskentelevän ilmailumoottorin rakenteesta anneta tietoja, ja voi olla, että emme vallan pian saakaan tietoja näistä ulkomaisten ilmailutekniikan saavutuksista, sillä neidän työskentelevät pääasiallisesti armeijoiden tarpeeksi. Omaamme kuitenkin tietoja, että esim. Englantilainen teh-

*) Puolen vuoden koskemattoman varaston muodostaminen vaatii 24,400,000 kg, mikä on noin 1,5 pros. nykyisestä naftan vuosituotannosta.

das William Beartmore and Co. Limited, on rakentanut ja suorittanut kokeilun 750 HP. raamalla naftalla käyväällä ilmailumootorilla. Viimeisessä Parisin maailmannäyttelyssä oli näytteillä, ja 28 tuntia kokeilun alaisena, italialaisen Gariffo Gardsiule systeemin ilmailumootori, joka ei työskennellyt ainoastaan naftalla, vaan myöskin masutilla. Tämän systeemisii ilmailumootoreja on jo käytännössä Italian armeijassa. Saksassa on professori Junkers rakentanut vastakkain liikkuvilla männillä varustetun 1000 HP., tislaimattomalla naftalla työskentelevän ilmailumootorin.

Tämän jälkeen tarkastamme bentsiinimootorin vaihtajan, nafta-ilmailumootorin vaikutusta polttoainekysymykseen.

Tunnettujen tietojen perusteella kuluttaa Gariffo-Gardsiule-systeemin ilmailumootori voima-tunnissa 200 gr. naftaa. Näiden numerojen perusteella saamme 1000:n 400 HP. mootorilla varustetun lentokoneen viiden lentotunnin kulutukseksi: $1000 \cdot 5 \cdot 0,2 = 400$ tonnia naftaa.

Vertaamalla numeroja, näemme suuren erotuksen; samaan aikaan kun tuhatta 400 HP. lentokonetta varten on tislattava 7567 tonnia naftaa, tarvittavan bentsiinimäärän saamiseksi, vaatii sama määrä nafta-mootoreilla varustettuja lentokoneita ainoastaan 400 tonnia; eli sillä naftamäärällä, jolla lentää 1000 bentsiinimootorilla varustettua lentokonetta, lentää saman ajan 19,000 naftamootorilla varustettua lentokonetta. Ensimmäisessä tapauksessa jää tietäkin jäännöksiä, jota markkinain täyttymisen takia ei voida edullisesti realiseraata.

Edellä olevasta näkyy, että bentsiinimootori kuluttaa ainoastaan 5 pros. naftasta, loput 94 pros. ovat bentsiinimootorille kelpaamattomia (tietenkin jäännökset omaavat käyttöarvoa muulla), kun naftamootori käyttää kaikki 100 pros.

Näin ollen nafta-ilmailumootori omaa maailman merkityksen, tehden naftan käytön 19 kertaa edullisemmaksi ilmailussa kuin nykyään.

Tarkastakaamme, miten nafta-ilmailumootori voi vaikuttaa ilmalaivastoomme.

Edellä näimme, että 1,000 lentokonetta 400 HP. mootorilla varustettuna kuluttaa viiden tunnin lennossa 460 tonnia naftaa. Raakaa naftaa on aina varastossa tuotantopaikoilla, samaten kuin kaikissa keskuspaikoissakin, ja näin ollen voi ilmalaivasto saada tarvitsmansa puolivuotisen vara-varastonsa milloin hyvänsä, eikä tarvitse rakentaa erikoisia varastoja tätä tarkoitusta varten. Samaten häviää kysymys bentsiinin tisluslaitosten rakentamisesta, sillä niitä ei enään ilmailutaroituksiin sanottavimmin tarvita. Ilmailumootorien polttoaineen muuttuessa naftaksi, häviää kysymykset seuraavista menoista:

a) puolivuotisen koskemattoman bentsiinivaraston muodostamisesta. Laskien bentsiinin keskimääräiseksi hinnaksi 4 ruplaa puudalta, säästämme menoja $5 \cdot 4 = 20$ milj. ruplaa;

b) bentsiinisäiliöiden rakentamisesta (50 säiliötä, kukin 1600 tonnia), noin 1,8 milj. ruplaa.

Ottamatta huomioon säästöön jäävää bentsiinin tisluslaitosten tuotantokyvyn suurentamiskustannuksia, saadaan säästöksi a- ja b-kohtien perusteella: $20 + 1,8 = 21,8$ miljoonaa ruplaa. Ilmalaivaston päästessä vapaaksi edellämainituista menoista, voi se näillä 21,8 miljoonalla ruplalla hankkia 400 HP. lentokoneita 545 (hinta 40,000 ruplaa kappaletta), s.o. 1000 sijasta 1545 lentokonetta. Rakentamalla lentokoneet kotimaassa, jolloin niiden hinta on noin 30,000 ruplaa kappaletta, omaamme mahdollisuuden rakentaa 1000 sijasta 1726 lentokonetta.

Käsittelemme vielä yhtä tekijää — polttoainesäästöä — siirryttäessä bentsiinimootorista naftamootoriin.

Edellä oli määritelty 1000 lentokoneen polttoainekulutukseksi 5 tunnin lennossa:

1) bentsiinimootorilla 28,000 puudaksi ja bentsiinin hinnan ollessa 1:selta ja 2:selta lajilta 4 ruplaa puudalta, tulee se maksamaan 12,000 ruplaa.

2) naftamootorilla 24,400 puutaa naftaa, hinnan ollessa 60 kopeekkaa puudalta maksaa tämä määrä 14,640 ruplaa, s.o. säästöksi jää $12,000 - 14,640 = 98,000$ ruplaa, eli lähes 87,5 pros.

Jos meillä on välttämättömyys suurentaa ihmälivoimiamme polttoaineesta saadulla säästöllä, niin 5 lento-tunnin aikana saadulla polttoainesäästöllä voimme suurentaa lentokoneitemme lukumäärää 98,000 : 30,000 = 3 kappaleella.

Epäilemättä naftalentokonemoottori esiin-

tyy vaikuttavana tekijänä ilmalaivaston kasvussa. Se antaa mahdollisuuden rakentaa samansuuruisilla summilla 72 pros. lukuisamman ilmalaivaston ja antaa miljoonain ruplain säästön polttoaineissa, joka ei voi olla vaikuttamatta ilmalaivastomme kehitykseen.

Martti Lainio.

TSHERVONTSI,

proletaarisen kumouksen kultatukaatti

VENÄJÄN Neuvostovallan tshervontsi on proletaarisen kumouksen luoma raha, joka hitaasti mutta varmasti on muodostunut yleiseksi arvon mitaksi ja kiertokulu välineeksi ei ainoastaan sisäisillä, vaan myöskin ulkomaisilla markkinoilla.

Neuvostovalta ei vapautunut vielä rahasta, — entisestä kyllä, kuten oli tarkoituskin, — mutta ei rahasta sinänsä. Tämä on täysin käsitettävää ja tulee ehkä vielä ymmärrettävämmäksi erään Marxin sitaatin valossa, joka luonnehtii yhteiskunnallisen kehityksen kulkua seuraavasti: "Vaikkapa yhteiskunta olisikin päässyt kehityksensä luonnollain jäljille... ei se voi hypätä yli luonnollisten kehityskausien eikä tehdä niitä olemattomiksi. Mutta se voi lyhentää ja lievittää niiden synnytyksensä". — Proletaarinen kumous ei voi tehdä olemattomiksi vissejä kehityskausia. Niiden ylihyppääminen ei käy, ja niin on meillä "ylimenokauden" keinitysjakso, jonka yhtenä tunnusmerkkinä on m. m. rahan olemassaolo.

Kuten sanottu, on Neuvostovallan talous ylimenokauden taloutta, jossa sekä luonnonvoimainen (markkinain varassa oleva "kapitalistinen") että sosialistinen (järjestetty, suunnitelmallinen) talousmuoto ovat ikäänkuin toisiinsa kietoutuneina yhtäaikaisesti olemassa. Miljoonien talonpoikaistalouksien olemassaolo vaatii vaihtoa, "teh-

tävään vaihtamista" markkinain välityksellä, jolla tavoin tulee määrätyksi niiden paikka tuotannossa yleensä, kuin myöskin suhteessa yhteiskuntaan. Mutta näin ei aina tule olemaan. Maatalous kulkee myöskin suurtuotantoa, osuuskunnallista yhteistaloutta kohden ja muodostuu siten soveliaaksi tuotannon suunnitelmalliselle järjestelylle (ja Neuvostovalta koettaa kaikin tavoin lyhentää tätä kehityskautta). Niin pian taas, kun ihmisten tuotantosuhteet järjestyvät ilman markkinain välitystä, niin pian myöskin rahan tämänpäiväinen tehtävä häviää, ja se joutaa museotavaraksi. Sitä astetta, etappia, me koetamme kaikin voimin jouduttaa, ja siinä lujassa luottamuksessa, että myöskin keski-ikäen polvi sen näkisi.

Kuinka hyvänsä, mielenkiintoa vailla ei liene lyhyt silmäys niihin vaiheisiin, joita vakiintunut ja verrattain kurssi vahva tshervontsi-valuuttamme on kokenut, ennenkuin se saavutti nykyisen asemansa.

Ottakaamme ensin pari numerosarjaa, jotka helpoittavat ajatusta palamaan siihen ympäristöön, jossa tshervontsi joutui liikkeelle lähtemään. Ensimmäkin paperirahan liikkeeseenlaskun (emissionin) määrästä Venäjällä puhuvat numerot ("Finanssi-ensyklopedian" mukaan) v. 1914—1922 seuraavaa:

V. 1914	1,282 milj. rpl.
" 1915	2,790 " "

V. 1916	3,488	milj. rpl.
" 1917	18,088	" "
" 1918	33,152	" "
" 1919	164,250	" "
" 1920	943,582	" "
" 1921	16,370,838	" "
" 1922	1,976,925,019	" "

Numerot osoittavat meille, että ranaa oli paljon liikkeessä v. 1922 verrattuna v:een 1914. Mutta paljoudetaan huolimatta oli sen ostovoima vuosi vuodelta heikentynyt. Paperirahamassojen ostovoimasta saamme (saman lähteen mukaan) käsityksen seuraavista numeroista.

Tammikuu v. 1915	2,551	milj. rpl.
" 1916	3,785	" "
Tammikuu v. 1917	3,452	milj. rpl.
" 1918	1,202	" "
" 1919	333	" "
" 1920	88	" "
" 1921	64	" "
" 1922	61	" "

Hintojen liikkeestä eli vaihtelusta saamme kuvan indeksi-luvuista. Kun vissi määrä tavaroita maksoi v. 1914 yhden ruplan, niin maksoi se

v. 1915	1,3
" 1916	1,9
" 1917	8,7
" 1918	100
" 1919	1,156
" 1920	9,713
" 1921	43,687

Uusi talouspolitiikka, jonka aikana markkinat avautuvat ja tuotantotoiminta soveltuu markkinatilanteen asettamiin vaatimuksiin, edellyttää pysyvää arvon mittaa kuin alati arvossa aleneva neuvostorupla. Tuotantolaskeimat eivät voi pitää paikkaansa, jos ne suoritetaan arvossaan muuttuvassa rahassa. Siitä syystä käytettiin rahaa arvon alentumisen suhteiden määrittämiseksi useita eri perusteita, kuten tavararuplaa, indeksejä, kultaruplaa virallisen kurssin mukaan, kulta-

ruplaa todellisen arvonsa mukaan, siis enemmän tai vähemmän abstraktisia mittoja. Ennenpitkää kuitenkin nämä mittaperusteet kävivät hankaliksi. Tuotannon kohotessa kävi yhtenäisen mitan tarve välttämättömäksi.

Sellaisissa olosuhteissa aletaan helposti tavoitella mittaperusteeksi vakavaa ulkomaanvaluuttaa. Myöskin Neuvostovallassa oli silloin nähtävissä samanlaisia ilmiöitä. Toisin paikoin taas työntyi vanha kultaraha arvon mitan ja kiertokulun välineen tehtävään, jollaisia ilmiöitä havaittiin Taka-Kaukasiassa ja idässä. Ilmestyipä vanhaa kultaraha valtiolaitostenkin kassoihin ja eräs moskovalainen liike maksoi työpalkan kullassa.

Vanhaa kultarahaa olikin maassa, jopa runsaasti, arvelevat eräät asiantuntijat, vaikka se ei aikaisemmin esiintynyt, ja väittävät, että ellei rahajärjestelmässä olisi saatu vakavampaa perustaa kuin neuvostorupla, niin sellaiseksi olisi vakiintunut vanha kultaraha, jota otaksun ylläesitettyt tapaukset tavallaan kyllä tukevat.

Neuvostohallitus käsitti jo ajoissa aseman vaatimukset. Keväällä v. 1922 otti se askeleen rahaolojen uudistamiseksi, antaen Valtiopankille emissio-oikeuden. Lopullisesti ratkaistiin asia saman vuoden syksyllä. Lokakuun 11 päivänä v. 1922 julkaistiin asiaa koskeva Kansankomisarien Neuvoston dekreetti. Sen sisältönä oli, että Valtiopankki on setelipankki ja että se laskee liikkeelle seteleitä: tshervonets. Pankkisetelin kurssia kiertävään rahaan ei määrätty, mutta sen kultasisältö määrättiin 1 solotnikka 78,24 dolia (7,74 gr.) puhdasta kultaa, joten siis tshervontsi tuli olemaan yhtä kuin 10 ruplaa vanhaa kultaraha. Liikkeelle laskettavain pankkisetelien katteena pitää dekreetin mukaan olla vähintään 1/4 kultaa tai ensiluokkaista ulkolaista valuuttaa. Edelleen säädettiin, että

tshervontseja otetaan vastaan al pari arvosta verojen, tullien y.m. maksujen suorituksessa silloin kuin ne on määrätty maksettavaksi kullassa. Tämä määräys silloisissa oloissa oli omiaan lujittamaan tshervontsin asemaa.

Ensimmäinen määrä tshervontseja laskettiin liikkeelle joulukuun lopulla v. 1922. Tammikuun 1 p:nä v. 1923 oli niitä liikkeellä 356,245 tshervontsia. Kuukausi kuukaudelta kohosi liikkeellelaskun määrä, niin että se helmikuussa v. 1924 oli jo noussut 27,296,709 tshervontsiin. Mikäli tuotteiden määrä vaatii lisäämään kierrossa olevan rahan määrää, sikäli tietenkin kasvaa kierrossa olevien tshervontsien määrä.

Kun dekreetti ei antanut tshervontsille laillisen maksuväliseen voimaa, ei oikeutta suorittaa sillä kauppoja valtion paperiruplan asemasta, niin kiertokulkuun tullessaan oli sen omavalmuudesta otettava sijansa siinä. Tähän "kylmäkiskoisuuteen" valtion puolelta oli omat finanssipoliittiset syynsä ja vaikuttimensa. Tshervontsin vastaanotto maksuina perustui siis saajan vapaaehtoiseen suostumukseen. Vain vähitellen totuttiin niitä käyttämään. Vielä niinkin myöhään kuin heinäkuussa v. 1923 oli esim. Leningradissa keskusteltavana kysymys, voiko tshervontseja käyttää palkanmaksussa ja etelässä oli vakava kysymys, oliko Turkestanin puuvillakomitealle annetut tshervontsit vaihdettava neuvostorupliin, kertoo Jurovskij. Talonpojat eivät ensin halunneet ottaa vastaan tshervontseja vaan tahtoivat neuvostoruplia. Muutamana kuukauden kuluttua oli suh-

de muuttunut päinvastaiseksi ja tuli "tshervontsinälkä".

Kiertokulkuun tullessaan ei tshervontsi ollut rahaa täydessä mielessä, varsinaista rahaa olivat neuvostomerkit, joita oli vastaanotettava kaikissa maksuissa. Tshervontsin muuttumista rahaksi joudutti m.m. Raha-as. komisariaatin kiertokirje, että Komisariaatin kassat ottaisivat sitä vastaan kurssin mukaan (verot määrättiin neuvostoruplissa). Samoin jouduttivat sitä Valtiopankin omat toimenpiteet, se kun alkoi vaatia tshervontseissa otetut lainat maksettaviksi myös tshervontseissa. V:n 1923 syksyyn mennessä olikin tshervontsi vakiintunut niin, että kaikki rajoittavat esteet poistettiin sen tieltä ja tshervontsi oli rahaa täydessä mielessä. Väestö oli oppinut tuntemaan, että tshervontsi on sangen kiinteä rahayksikkö, opittiin "tshervontsissa laskeamisen" edut ja alettiin esittää kaikki hinnat ja suoritettujen töiden maksut tshervontseissa. Lokakuun 1 p:stä 1923 siirtyi myös valtion budjetti tshervontsikannalle.

Tshervontsilla on ollut kaiken ajan vahva kate, huomattavasti korkeampi dekreetin säätämää määrää. Alussa oli ensiluokkaisen katteen (kulta- ja täysipitoinen ulkomaanvaluutta) määrä jopa yli 60 pros., eikä se ole alentunut paljon alle 50 pros. koko aikana. Toisluokkaista katetta (vekseleitä, tavaratodisteita, tavaraa) on ollut toinen puoli, niin että kate on ollut täysi 100 pros.

Mitä tulee tshervontsin ostovoimaan, niin seuraava taulukko valaisee sitä:

Kuukausi	Gosplanin tukku-hinta indeksin mukaan	Vähittäiskaupan koniunkturi-institutiin indeksin mukaan
Tammikuun 1 p. 1923	11 rpl. 08 kop.	8 rpl. 94 kop.
Helmik. " "	10 " 38 "	8 " 61 "
Maalisk. " "	9 " 17 "	7 " 76 "
Huhtik. " "	9 " 50 "	7 " 81 "
Toukok. " "	10 " 24 "	8 " 63 "

Kuukausi		Gosplanin tukku- hinta indeksin mukaan	Vähittäiskaupan konjunkturi-institu- tin indeksin mukaan
Kesäk.	1 p. 1923	9 rpl. 22 kop.	7 rpl. 30 kop.
Heinäk.	" "	7 " 76 "	6 " 44 "
Elok.	" "	7 " 55 "	5 " 57 "
Syysk.	" "	7 " 45 "	6 " 12 "
Lokak.	" "	7 " 47 "	6 " 15 "
Marrask.	" "	8 " 13 "	5 " 99 "
jouluk.	" "	8 " 20 "	6 " 02 "
Tammikuun	1 p. 1924	7 " 93 "	5 " 57 "
Helmik.	" "	7 " 38 "	5 " 22 "

Näiden kahden sarakkeen eroavaisuus johtuu siitä, että varsinkin vielä v. 1923 olivat vähittäiskaupan hinnat ennen sotaa olleisiin hintoihin verraten huomattavasti korkeammat kuin tukku-kaupan hinnat. Eroavaisuus ei siis johdu valuuttasyyistä, vaan kaupan järjestämättömyydestä, vähittäiskaupan iiallisesta kalleudesta, joka tasottuu sikäli kun valtiokauppain ja osuuskauppain organisatsioni voittaa perustamiskauden vaikeudet.

Tshervontsin ostovoima on joka tapauksessa alentunut siitä, mitä se oli v. 1923 alussa, jolloin se oli vanhan kuitaruplan tasolla. Vaihteluun on vaikuttanut tavaramarkkinain epävakaisuus, mutta osaksi johtunee se siitäkin, että alussa koetettiin tshervontsin kurssia pitää ehkä liian korkealla. Vaikutusta vailla ei voinut myöskään olla kesällä v. 1923 tapahtunut teollisuustuotteiden hintain kohoaminen, joka toi mukanaan tavarain realisoinnin hidastumisen. Teollisuuslaitokset tahtoivat tehdä tuotannon tappiottomaksi ja odottivat parempia konjunktoureja käyttäen hyväkseen krediittiä. Valtio-pankki sai nykyksen noudattaa lujempaa krediittipolitiikkaa teollisuuslaitoksiin nähden ja sillä oli vaikutusta tilanteen selviämiseen. Viljamarkkinain laajetessa kohosi tshervontsin ostovoima (marras-jouluk. -23) aleten jälleen v. 1924 alussa. Lokakuussa (1924) oli ruplan ostokyky pikku- ja vähittäiskaupoissa 50 kop. rauhanaikaisesta,

tukkukaupassa enemmän. Tukku- ja vähittäiskauppahinnat eivät vielä siis ole oikeassa suhteessa; mutta eräisiin tavariin nähden kuten esim. kutomateollisuuden tuotteet, ostokyvyn alaisuuden syynä on se, että niiden kysyntä on suuri ja tämä vuoksi saattavat vähittäiskauppiat korottaa hintoja ja heikentää rahan ostovoimaa. — Paikallaan lienee huomauttaa, että rahan arvon poikkeaminen rauhanaikaisesta ei suinkaan ole ominainen vain Neuvostovallassa: esim. Amerikassa, joka on imenyt itseensä kaiken maailman kullan (noin 10 miljardia kultaruplaa) on dollarin ostokyky rauhanaikaiseen verraten vain 55 centtiä.

Tarkastaessaan tshervontsin kurssia suhteessa ulkomaan valuuttaan, huomaa sen olleen verrattain vakavan. Horjunta on vähäpätöinen. Tammikuussa (1923) oli vapailla markkinoilla tshervontsin kurssi dollariin: 1 tsh. = 4,36 dollaria ja puntaan: 1 tsh. = 0,97 puutaa. (Rauhanajan pariteetti oli: 1 tsh. = 5,15 doll. ja 1 tsh. = 1,11 ja 1,22 puntaa.). Saman vuoden maaliskuussa olivat vastaavat luvut vapailla markkinoilla: 4,90 doll. ja 1,10 puntaa; virallinen kurssi 4,99 ja 1,11. Touku-kuussa oli kurssi alimmillaan, vapailla markkinoilla 3,56 doll. ja 0,83 puntaa; virallinen kurssi 3,99 ja 0,90. Heinä-kuussa kurssi nousi: vapailla markkinoilla 4,47 doll. ja 1,03 puntaa, virallisen kurssin ollessa 4,84 ja 1,05. Tätä alemma ei tshervontsin kurssi dollariin

nähdessä alentunutkaan, päinvastoin osoitti se pientä nousua. Tammikuussa 1924 oli kurssi vapailla markkinoilla 4,54 doll. ja 1,07 punttaa virallisen kurssin mukaan 4,59 ja 1,07. Myöhemmin (heinäkuussa 1924) on tshervontsin ja dollarin suhde yhdenmukainen ja niillä on kiinteä kurssi, ja jos dollari hinnoitetaan alle kultapariteetin, niin se horjuu eikä tshervontsi", lausui raha-asiaain kansankomisaari Sokolnikov lokakuulla pitämässään budjettipuheessa.

Rahan kurssin ylläpito suhteessa ulkomaan valuuttoihin ei ole helppo ja yksinkertainen asia. On muistettava, että Neuvostovalta — ystävyys-suhteistaan huolimatta — ei liene "enemmän suosittujen" joukossa mitä varsinkin tulee suhtautumiseen Neuvostovalan taloudelliseen kohoamiseen ja rahataloudelliseen vakavuuteen. Oloissa, joissa tuonti oli suuri vientiin verraten, oloissa, jolloin tuotanto ei ollut "taloudellinen" ja jota ei voinut olla kauppakaan, sellaisissa oloissa rahan kurssin ylläpitämiseksi olivat tarpeen valtion säännöstelytoimet valuuttakaupan alalla. Ulkomaankauppahan alkoi niin, ettei aktiivipuolella ollut juuri mitään. Osettava oli — kullalla. Sotakommunismia aikana olivat valuuttakaupat kielletyt, mutta valvonnasta huolimatta niitä kuitenkin tehtiin. Uusissa oloissa oli valuuttapolitiikalle annettava uusi suunta. Erinäisillä dekreeteillä (Kansan Kommiss. Neuv. päätökset 15/II ja 19/IV — 23) tehtiinkin valuuttakauppa osittain vapaaksi, keskittämällä se pörssiin ja luottolaitoksiin, joilla oli oikeus harjoittaa kauppaa ulkomaan valuutalla. Valtion ja osuusliikkeet voivat saada tarpeisiinsa ulkomaan valuuttaa luvalla, jonka antaa niiden keskinäinen neuvottelu Raha-asiaain kansankomissariaatissa. Lupa annetaan joko kertaa kaikkiaan tai arvopaperipörssin tai pörssien arvopaperiosastojen jäsenille. Mitään maksusuorituksia ei tasavallassa saa suorittaa ulkomaan valuutalla.

Valtion ja osuusliikkeiden on pidettävä ulkomaan valuuttansa juoksevalla tilillä luottolaitoksissa tai ulkomailla Ulkomaankaupan kauppavedustajilla. Viennistä saatu ulkomaan valuutta on tarjottava kurssista Valtiopankille. Ulkomaille saa viedä 200 ruplaa. Siitä yli menevä erä vain sallitun ja taatun tuonnin maksuksi.

Valuuttakauppaa koskevilla toimenpiteillään pyrkii hallitus estämään ulkomaan valuutan ostamista kasaamistarkoituksessa. Annetut säädökset eivät tietenkään ole tarkalleen tulleet toteutetuiksi. Mutta pääasiassa on, ja tshervontsin kurssi, kuten yllä esitimme, on ollut verrattain vakava. Toinenkin seikka oli nähtävissä rahareformin toteuttamisen jälkeen. Yksityiset markkinat, jotka olivat koonneet ulkomaan valuuttaa spekulatio- ja kasaamistarkoituksessa, vaihtoivat ne ainoastaan lailliseen kiertokulun välineeseen, havaittuaan, että tshervontsin kurssi on pysyvä. Kullan tarjonta oli niin suuri, että kullan hinta aleni: 10 kultaruplaa maksoi 7:50 ja 6:— . Dollari myös aleni alapuolelle kultapariteetin.

Tshervontsin tultua kiertokulkuun, oli Neuvostovallassa kaksi rahaa, rupla ja tshervontsi. Siis rinnakkaisvaluutta. Ulkonaisesta "kylmäkiskoisuudestaan" huolimatta tunsu Neuvostovalta suurempaa osanottoa tshervontsin vaiheisiin. Tshervontsi olikin ei vain muodoltaan vaan olemukseltaankin toisenlainen. Tshervontsiseteleissä hän luettiin: "Yksi tshervontsi sisältää 1 solotnikan 78,24 dolia puhdasta kultaa. Pankkiseteli on vaihdettava kultaan. Vaihtamisen alku määrätään erityisellä hallituksen säädöksellä" j.n.e. Mutta ei riittänyt, että sanottiin sen sisältävän niin ja niin paljon kultaa, se oli myöskin todistettava. Sen kultaruumis oli paljastettava maailman nähtäväksi ja käsin koeteltavaksi. Tämä ruumiinpaljastus tapahtui, kun se noteerattiin Englannin punnan kanssa, rinnastettiin sen kulta-

ruumiin kanssa. Tämä noteeraus oli mahdollinen kauppapolitiikan kautta, ja valuuttapolitiikka suojeli tshervontsin neitseellisyyttä, ettei sitä päästy kovasti ruhjomaan. Kesällä v. 1923 oli tshervontsin kurssi puntaan verrattuna 1,01. Tshervontsi lähti maailmalle, jossa sen arvo merkittiin selvissä numeroissa, rahamaailma kun ymmärtää kaikessa vaan numeron kieltä ja kiihosta.

Olisiko samanlainen tunnustus voinut tulla neuvostoruplan osaksi? Tuskinpa, ainakaan silloin, sillä sen kultaruumis oli kumouspyönteissä hoikentunut niin, että lihavat finanssisudet, jotka mieluummin pitelevät pyöreitä ruumiita, tuskin olisivat ojentaneet pikkusormeja sitä kohden.

Mutta tshervontsin orienteeraus puntaan vaati muutakin. Tshervontsin ulkomainen tuttavuus oli tehtävä koti-maassakin tunnetuksi asettamalla se asianmukaiseen suhteeseen neuvostoruplaan. Syksyyn mennessä se olikin tapahtunut. Tshervontsin kurssia voitiin säännöstellä ei ainoastaan ulkomaan valuutan tarjonnalla, vaan ottamalla tshervontseja pois sisäisestä kiertokulusta neuvostoruplien avulla. Valtiopankki käytti molempia tapoja, ensi puolivuonna hyvin paljon jälkimäistä. Mutta myös syksyllä 1923 tuettiin tshervontsia panemalla liikkeelle pääasiassa vaan neuvostoruplia. Nämä toi-

menpiteet olivat kuitenkin enemmän krediittipolitiikan täydennystä, kuin tshervontsin kurssin ylläpitämistä. Vuoden lopulla ei neuvostomerkillä ollut enää mitään merkitystä tshervontsin kurssiin, joka vapailla markkinoilla oli noussut yläpuolelle virallisen kurssin. Tshervontsivaluutta oli saavuttanut kiinteän valuutan aseman, jonka ostovoima, niinkuin kaikkien valuuttojen ostovoima, riippuu tavaramarkkinain, rahantarpeen ja ulkomaisen maksutaseen tilasta.

Rinnakkaisvaluutoista vanhempi, neuvostorupla, tuki voimiensa mukaisesti nuorempaa, suosittumpaa sisartaan. Kun se oli päässyt kasvusaan täyteen mittaansa, niin saattoi neuvostorupla päivätyönsä hyvin suorittaneena vetäytyä viisaan lepoon. Oli täyttynyt ajankohta, jolloin oli haudattava toinen, voitiin suorittaa rahareformi, yhtenäistytää valuutta tshervontsipohjalla. Helmikuun 5 päivän dekreetillä v. 1924 se partiin toimeen ja täydennettiin useilla eri määräyksillä. Tshervontsi on muodostunut rahajärjestelmän perustaksi. Koska määrätään sen "kultaan vaihtamisen alkamishetki" (jota eräissä piireissä tietenkin himokkaasti odotetaan) sen osottaa edessäoleva aika.

27/XII — 24.

J. K. Lehtinen.

Mikään ei ole riippuvampaa taloudellisista edellytyksistä kuin juuri armeija ja laivasto. Aseistus, kokoonpano, organisatsioni, taktiikka ja strategia riippuvat ennen kaikkea kunkin aikaisesta tuotantotasosta ja liikennevälineistä. Ei nerokkaiden sotaherrain "vapaat järjen luomukset" ole tässä

vaikuttaneet mullistavasti, vaan parempain aseitten keksiminen ja sotilasaineiston muuttuminen; nerokkaiden sotaherrain vaikutus rajoittuu parhaaksi pääksi siihen, että sovelluttavat taistelutavan uusien aseitten ja taistelilajin mukaiseksi.

Engels.

Epäonnistunut esitys „Saksan lokakuusta“

Kitj. O. V. Kuusinen.

”Me saimme nähdä siellä viime vuoden jälkipuoliskolla klassillisen näytteen siitä, kuinka voidaan verraton vallankumouksellinen tilanne päästää käsistä, jolla olisi ollut maailmanhistoriallinen merkitys”.

(Trotski syyskuussa 1924, ”Lokakuun Opetuksissa”.)

”Jos puolue (Saksan KP.) lokakuussa (viime vuonna) olisi julistanut kapinan, niinkuin berliniläiset toverit ehdottivat, makaisi se nyt maassa niskat nujerrettuna.”

(Trotskin ja Radekin teesi-ehdotuksissa tammikuulla 1924.)

OLLESSANI sekä syyskuussa 1923, että tammikuussa 1924 sihteerinä siinä Kommunistisen Internationalel Exekutiivin (Toimeenpanevan Komitean) komissiooneissa, joissa käsiteltiin Saksan tapahtumia, tulin minä hyvin tuntemaan, en ainoastaan Exekutiivin suhteen, vaan myöskin yksityisten Kominternin johtavain toverien suhtautumisen Saksan lokakuun tapahtumiin. Siksi olinkin vallan hämmästynyt, kun äskettäin tov. Trotski kirjoittamista ”Lokakuun Opetuksista” (esipuheessa teokseen ”1917”) luin, miten hän näitä asioita kuvailee. Eihän nämä ole mitään seitsemän vuotta vanhoja asioita, — uskomatonta kuinka näin tuoreita tosiasioita voidaan niin väärin esittää. Mutta koska nämä tosiasiat eivät vielä ole yleisemmin tunnettuja, täytyy minun tässä oikaista tov. Trotskin esittämää kuvaa kaikissa sen pääkohdissa.

S Y Y T E

Toveri Trotski kehittää ja valaisee ”Lokakuun Opetuksissaan” seuraavaa aihetta:

Venäjän lokakuun kokemukset, kuin myös monen muun Euroopan maan vallankumousten opetukset, etenkin ”Saksan toteutumattoman Lokakuun” koke-

mukset näyttävät hänen esityksensä mukaan yhtäläisen ilmiön: ratkaisevalta hetkellä kun aseellinen kapina oli ovella, nousivat eräät johtavat toverit omissa riveissä kapinaa vastustamaan. Venäjällä kuitenkin, toveri Leninin painostuksesta ja toveri Trotskin välittömällä avustuksella, tuli kapina aletuksi ja voitto saavutetuksi. Saksan Lokakuulla v. 1923 sitä vastoin kapinaa ei alettu, vaikka siellä Trotskin väitteen mukaan ”oli kaikki muut vallankumouksen edellytykset, paitsi päättävää kaukonäköistä puoluejohtoa”. Ei tunnettu tilannetta oikeaan aikaan, eikä myöskään ollut ketään, joka olisi horjuvaa puoluejohtoa painostanut. Ja niin ei tullut mitään kapinasta, eikä vallanotosta. Ei tullut Saksan Lokakuuta. Tuli vain klassillinen näyte siitä, kuinka voidaan verraton vallankumouksellinen tilanne päästää käsistä, jolla olisi ollut maailmanhistoriallinen merkitys”.

Tämä Saksan lokakuun näytelmä kuvastuu Trotskin esityksessä koko ajan Venäjän lokakuun tapahtumain taustaa vasten. Hän kuvailee laajasti, kuinka päättävästi hän itse toimi v. 1917, ja vielä laajemmin, kuinka muutamat toverit yrittivät ajaa ”taistelun pakoilemisen suuntaa”. Nämä ”kapi-

nan vastustajat" olivat esim. vielä kaksi viikkoa ennen bolshevikien veretöntä voittoa Pietarissa arvioineet vihollisen voimat liian suuriksi ("yksinpä Leninin oli sitä mieltä, että vihollisella oli Pietarissa huomattavia voimia"). Samanlaiseen yliarvioimiseen tekivät Trotskin esityksen mukaan Saksankin puoluejohtajat itsensä syytänsi viime vuonna:

"He ottivat täydestä todesta kaikki numerot porvariston aseellisista voimista, liäsivät siihen tarkalleen valtakunnan suojelusväen ja poliisivoimat, pyörivät summan (aina puoleen miljoonaan ja ylikin) ja saivat sillä tavalla kekoon yhtäläisen, hampaisiin asti asetetun armeijan, joka täydelleen kykenisi tukahuttamaan kaikki heidän omat ponnistuksensa. Epäilemättä olivat Saksan vastavallankumouksellisten voimat huomattavammat, tai ainakin paremmin järjestetyt ja valmistetut, kuin meidän kornilovilaisten ja puolukornilovilaisten voimat. Mutta toista olivat Saksan vallankumouksellistenkin aktiiviset voimat. Työväki muodostaa Saksan väestön varsin suuren enemmistön. Meillä ratkaistiin asia ensi kädessä Pietarissa ja Moskovassa. Saksassa olisi kapinalla ollut heti tusinoitain mahtavia proletariaisia palopesiä. Tätä taustaa vasten eivät vihollisen aseelliset voimat olisi näyttäneet lainkaan niin pelottavilta, kuin tilastojen pyöristetyissä luvuissa."

("Lokakuun Opetukset", siv. XI.)

Tämä on ainoa paikka koko Trotskin esityksessä, jossa hän mainitsee, että oli ylipäänsä mitään eroa Saksan ja Venäjän Lokakuun objektiivisten edellytysten välillä. Vallanvaltauksen edellytykset, hänen esityksensä mukaan, eivät Saksassa v. 1923 olleet suinkaan sen huonommat kuin Venäjällä v. 1917 — "ei voi kuvitella sen kypsempää, sen vahvempia edellytyksiä vallanvaltaukselle". Hän ei anna lukijalle vihjaustakaan sellaisesta mahdollisuudesta, että "Saksan lokakuussa" perääntymisen olisi ollut mitenkään oikeutettu. Ei, ei, k a p i n a oli hänen mielestään sillä hetkellä puolueen välttämätön velvollisuus. Mutta valitettavasti saivat "kapinan vastusta-

jat" Saksan lokakuussa "puolueen perääntymään".

Niin meni myttyyn Saksan vallankumous (tov. Trotskin esityksen mukaan). Tämän epäonnistumisen jälkeen esittivät syytetyt tietenkin "tarkoituksellisia jälkiselvittelyjään", puolustukseksi sille politiikalleen, joka oli epäonnistumiseen johtanut. "On helppo kuvitella, miten historiaa olisi kirjoitettu, jos keskuskomiteassa (Venäjän bolshevikipuolueen) olisi voittanut taistelun pakoilemisen suunta. Viralliset historioitsijat esittäisivät asian niin, kuin kapina v. 1917 olisi ollut sulaa hulluutta..." (siv. XLI.)

Venäjän Lokakuun taustaa vasten loihitti tov. Trotski dramaattisella taitteellaan katselijain silmiin eteen sen henkilön piirteet, joka hänestä on p ä ä s y l l i n e n Saksan tappioon. Toveri Trotski ei tosin häntä avoimesti ilmoita, mutta tämän syytetytyn muoto on helposti tunnettavissa toisten joukosta. Hänen piirteistään huomaa heti, että saksalainen hän ei ole, — nimettömät saksalaiset syytetyt esiintyvät ainoastaan pieninä sivuhenkilöinä. Nähtävästi on pääsyytetty vastuussa siitäkin, että saksalaiset ovat ollenkaan joutuneet syytettyjen penkille.

— Miksi ei hän asettanut parempia henkilöitä Saksan puolueen johtoon? Miksi ei hän tarpeeksi painostanut johtavia henkilöitä Saksassa? Sehän olisi ensikädessä ollut hänen velvollisuutensa?...

Mutta mitäs h ä n e l t ä saattoikaan odottaa — "Lokakuun kokemusten" nojalla. Ja mitäpä häneltä voi tulevaisuudessaakaan odottaa? — Ei muuta kuin pahaa. — Synkin katsein huudattaa ankara syyttäjä:

"Viime vuoden Saksan opetukset eivät ole ainoastaan vakava muistutus, vaan myöskin uhkaava varotus." (siv. XIII.)

Tämä kysymys valmistaa pelästyneet kuulijat asettamaan ratkaistavaksi elämän suuren peruskysymyksen.

— Kuka meitä sitten voi auttaa?

Korkea syyttäjä ei anna siihen suoraa vastausta. Hän istuu syviin ajatuksiin vaipuneena ja lausuu aivan kuin itseksensä:

”... eihän kaikilla puolueilla ole ratkaisevalla hetkellä Leniniänsä”... (siv. XXII.)

— eikä T r o t s k i a n s a, — lisäävät kuulijat.

Tästä kirkastuu syyttäjän synkkä katse.

Hän kohoaa hitaasti ylös ja korottaa äänensä:

”Viime aikoina — niin hän alkaa — on hyvin paljon puhuttu ja kirjoitettu (puhuttu ja kirjoitettu) Kominternin bolshevisoisimisesta.”

”Mitä merkitsee kommunististen puolueiden bolshevisoiminen?”

Se merkitsee sellaista kasvatusta, sellaista johtavan henkilökunnan valintaa, että he eivät ratkaisevalla hetkellä jänistäisi.”

”Siinä on Hegelin filosofia ja kaikki kirjaviisaus”. (LXIV.)

Näin haastoi tov. Trotski syyskuussa v. 1924.

*

Kaksi eri tyyppiä

Tammikuussa v. 1924 haastoi toveri Trotski toista. Silloin tehtiin Moskovassa Kominternin Exekutiivissa yhdessä saksalaisten toverien (kaikkien kolmen suunnan edustajain) kanssa valtiollinen tilinpäätös onnettoman lokakuun tapahtumista. Toveri Trotski ei tosin ollut näissä istunnoissa läsnä, mutta tov. Radek esitti tässä tilaisuudessa teesit, jotka hänen virallisen selityksensä mukaan olivat valmistaneet ”toverit Trotski, Pjatakov ja minä” (Radek). Tämä oikeistolaisen vähemmistön teesiehdotus tuli Exekutiivissa h y l ä t y k s i, eikä sitä ole tähän mennessä vielä julkaistu. Niissä teeseissä sanotaan muun muassa seuraavaa:

”Berliiniläisten järjestöjen vaatimuksen, että puolueen perääntyminen lokakuussa selitettäisiin epäoikeutetuksi, jopa petokseksi, hylkää Exekutiivi ehdottoman jyrkästi. Jos puolue olisi lokakuussa julistanut kapinan, niinkuin berliiniläiset toverit ehdottivat, makaisi se nyt niskat nujerrettuna. Puolue on perääntyessään tehnyt suuria virheitä, niinkuin ylempänä arvoitelimme. Mutta se, että se lähti perääntymään vastasi aseman vaatimuksia ja hyväksyy Exekutiivi sen.”

Siis: Tammikuulla vuotena 1924 oli tov. Trotskin vakava mielipide, että lokakuun perääntyminen Saksassa oli oikeutettu ja vastasi a s e m a n v a a t i m u k s i a. Berlinin järjestöjen johtajat tahtoivat tämän perääntymisen selittää ”epäoikeutetuksi jopa petokseksi”, mutta tov. Trotski astui ehdottoman jyrkästi v a s t u s t a m a a n sellaista selitystä. Hän (Brandlerin, Radekin ja Pjatakovin kanssa) vaati, että Exekutiivi hyväksyisi tämän perääntymisen.

Kuinka tämä on ymmärrettävissä?

Tätä ymmärtääkseen täytyy lukijan ensin tietää, että Saksan puoluekeskuksesta v. 1923 voitti, tov. Radekin suoranaisella avustuksella, ”taistelun pakoilemisen suunta”, jota edusti oikeistosiipi. Tämän Saksan KP:n oikeistosiiven (Brandler y.m.) kanssa oli tov. Trotski pohjaltaan aina ollut yhtä mieltä. Ja niin oli nytkin tappion jälkeen tammikuussa.

”Europan maiden, ennen kaikkea Saksan taistelukokemukset, katsottuna omien kokemustemme valossa, osottavat meille, että niitä johtajia on tavalisesti kahta tyyppiä, jotka vetävät puolueen perääntymään juuri sillä hetkellä kun sen pitäisi tehdä suuri hypäys eteenpäin”.

Näin kirjoitti tov. Trotski syyskuussa ”Lokakuun Opetuksissaan”, haukkui pataluhaksi nämä tyypit ja selitti sen päälle: ”Ratkaisevalla hetkellä käyvät nämä molemmat ”tyypit” käsi-kädessä, kapinoivat kapinaa vastaan”. (siv. LXIV.)

Lokakuussa v. 1923 todellakin tapahtui niin Saksassa. Mutta kolme kuukautta myöhemmin oli tov. Trotski sitä mieltä, että nämä "tyypit" Saksassa menettelivät aivan oikein. Niin piti k i n menetellä. Se vastasi aseman vaatimuksia. Puolueen piti perään-tyä. Kapina olisi ollut sulaa hulluutta. Puolue olisi siinä vain niskansa taittanut...

Tietystikin esittivät nämä syytetyt "tyypit" Exekutiiville "tarkoituksellisia jälkiselvittelyjään, puolustukseksi sille politiikalleen, joka oli epäonnistumiseen johtanut". Exekutiivi tosin hylkäsi nämä selitykset, jotenkin jyrkästi, mutta tov. Trotski asettui näitä jälkiselvittelyjä kannatamaan.

Niin vähän oli hänellä "rohkeutta" vielä kolme kuukautta Saksan Lokakuun jälkeenkäin.

Huolimatta Venäjän Lokakuun ope-
tuksista.

Ja huolimatta kaiken maailman val-
lankumousten perusopetuksista: "Lo-
kakuunsa hetkellä ei saa jänistää".

Hän itse näytti maailmalle "klassillisen näytteen siitä, kuinka..." ja niin pois päin.

Tämä tapahtui tämän vuoden tam-
mikuussa. Silloin näytteli tov. Trotski
"kapinan vastustajan" osaa, niin sa-
noaksemme "klassillista" osaansa.

Tämän vuoden syyskuussa esitti
hän, niinkuin jo tunnemme, aivan toi-
sellaista osaa.

Tässä nykyisessä esityksessä ei ole
jälkeäkään tammikuun "tyypistä", täs-
sä on kaikki sankarillista: ei ainoakaan
sana ilmaise, että hän koskaan olisi
näytellyt klassillista murhenäytelmää.
Ei sanaakaan perääntymisen puolus-
tukseksi. Ei, nyt huutaa hän kapinaa
ja rummuttaa alas kapinan vastustajat.

"Suurin käännekohta on se, kun köyhä-
listön puolue siirtyy valmistuksesta, propa-
gandasta ja järjestämisestä suorastaan
taisteluun vallasta, aseelliseen kapinaan
porvaristoa vastaan. Kaikki mitä puo-

lueessa on vielä epärointiä, epäuskoa, so-
vittelu- ja antautumishalua, menshevismää
— nousee silloin vastustamaan kapinaa,
hakien vastustuksilleen teoreettisia kaavoja
ja löytää ne valmiina — eilisten vastusta-
jain, opportunistien suusta." (siv. XVI.)

Siiis: alas opportunisti! Alas antau-
tuja sankarit! Alas Brandler ja hänen
hengenheimolaisensa!

Kolmikertainen eläköön huuto kapi-
nalle!

"Mutta", — voi joku kuulijoista hil-
jaisella äänellä kysyä, — "mitenkä
käy silloin niskoille?"

Oo, miten raukkamainen kysymys!
Selvä on, että minun piti teitä perus-
teellisesti kasvattaa, jotta ette jänis-
täisi! Niskat! Minä kysyn teiltä te
heikkouskoiset, mitä maksaa niskat?
Jo monen monet vuodet olen kuullut
tuon vanhan laulunne siitä, että niskat
on vaarassa. Sitä virttä te veisasitte
jo silloin kun minä taistelin Brest-Li-
tovskissa saksalaista kenraaliesikuntaa
vastaan. Enkö minä jo silloin teille
näyttänyt, että minä olin valmis pane-
maan yhden kortin varaan vallanku-
mouksen niskat?

Se on totta. Mutta silloinpa toveri
Lenin nousi täydellä tarmolla vastusta-
maan seikkailun jatkamista. Ja niin jäi
nujertumatta proletaarisen vallanku-
mouksen niskat.

Siihen aikaan sanoi tov. Lenin isälli-
sen leikillisesti, että silloisten vasem-
mistokommunistien sanomalehti olisi
pitänyt olla nimeltään "Ylimys", koska
heillä oli sama katsomus kuin entisellä
puolalaisella ylimyksellä, joka kuolles-
saan juhlallisessa asennossa miekka
kädessä huudahti: "Rauha on häpeä,
sota on kunnia!"

Sitä osaa, jota tov. Trotski esitti
syyskuussa voimme siis Leninin mu-
kaan nimittää ylimystyyppiksi.

Kumpiko hänen esityksistään Saksan
lokakuusta on todellisuuden kanssa yh-
täpitävä?

Minusta näyttää ettei kumpikaan.
Molemmat ovat väävät.

Elokuun alussa tapahtui Saksassa suuri muutos. Yleinen tilanne muuttui vallankumoukselliseksi. Merkkinä siitä oli suuri joukkoliike, joka johti sittemmin Cunon hallituksen kukistumiseen. Jos Kommunistinen Puolue olisi tämän liikkeen ennakoita aavistanut, olisi sen pitänyt jo heinäkuussa astua rohkeasti esiin, päästäkseen aloitensa nojalla liikkeen etuneen. Saksan puolue kyllä antoi 12 p:nä heinäkuuta rohkean julistuksen, jossa se kehoitti fascismi vastaisena päivänä (12 heinäkuuta) järjestämään katumielenosotuksia. Hallitus kielsi tämän mielenosoituksen. Puolueen vasemmisto-oppositiooni vaati "katujen valtausta", nyt oli kysymys siitä, mitä puolueen johto tulisi tekemään.

Tähän aikaan olivat toverit Sinovjev ja Bucharin Kaukaasiassa, jossa myöskin oleskeli tov. Trotski. Molemmat ensimmäiset olivat tässä riitakysymyksessä sitä mieltä, että mainittu katumielenosotus oli pantava toimeen. Toveri Radek ja minä Moskovassa olimme sitä vastaan, meistä näytti se hyödyttömältä riskeeraukselta. Toveri Radekilla on kyllä tunnetusti hieno vaisto huomamaan poliittillisen ilmapiirin muutoksia, mutta ei hänkään nyt huomannut, että tulossa oli jotain suurta, (enkä minäkään) sentähden emme nähneet syytä tähän Saksan KP:n jonkun verran uhkarohkeaan esiintymiseen. Se oli meiltä virhe. Toveri Sinovjevin ja Bucharinin mielipide käy ilmi muun muassa seuraavista sanoista:

"Ainoastaan sillä tiellä kuin heinäkuun 12 julistus viittaa, voi Saksan KP:sta tulla kaiken työväen silmissä yleisesti tunnustettu esitaistelija ja koko köyhälistön kokooja taistelun fascismia vastaan. Muutoin tulee uudistumaan Italian ja Bulgarian surullinen kokemus. Semmoisia aineksia, jotka kauan harkitsevat, jotka varovat ja jarruttavat, on Saksan puolueen johdossa enemmän kuin tarpeeksi."

Radek vastasi, että hänestä tämä taistelun jouduttaminen Saksassa mer-

kitsi: "ajamista heinäkuun tappioon, Bulgarian esimerkin pelosta", ja asetui jyrkästi sitä vastustamaan. Toveri Trotski ilmoitti, ettei hänellä ole asiasta mitään mielipidettä, koska hän ei tarpeeksi tunne asemaa.

Eksekutiivin jäsenten molemmat mielipiteet annettiin tiedoksi Saksan puoluejohdolle. Toveri Brandler toimi Berlinissä nähtävästi välittämättä kummastakaan mielipiteestä, t.s. hän ei liene katumielenosotusta hetkeäkään ottanut vakavalta kannalta.

Heti sen jälkeen alkoi suuri joukkoliike. Cunon hallitus luopui vallasta tämän painostuksen johdosta 12 elokuuta. Toveri Sinovjev sai lyhyistä Rostan sähkösanomista niukkoja tietoja tästä liikkeestä ja veti niistä johtopäätöksen: on kysymyksessä suuren vallankumousoisauksen nousu.

Hän ryhtyi hälyyttämään.

15 elokuuta olivat hänellä jo valmiina tärkeät teesinsä: "**Tilanne Saksassa ja meidän tehtävämme**". Paremmin hän lie tuskin koskaan kirjoittanut (valitettavasti ei nämä teesit ole vielä julkaistu). Punaisena lankana näissä teeseissä on selvä **lokakuun kurssi**.

Vasta näistä teeseistä me Radekin kanssa huomasimme että Saksassa ollaan vallankumouksen kynnyksellä. Se on tosiasia.

Näissä teeseissä sanotaan muun muassa:

"Kriisi on tulossa. Ratkaisevat tapahtumat lähestyvät. Saksan Kommunistisen Puolueen ja myöskin koko Kominternin toiminnassa alkaa uusi ratkaiseva luku. **Saksan Kommunistisen Puolueen** on ripeästi ja päättävästi määrättävä kantansa lähestyvän ratkaisevan vallankumouksen mukaan.

Kriisi on lähellä. Panos on valtavan suuri. Tulee hetki, jolloin kysytään **rohkeutta ja vielä kerran rohkeutta.**"

Melkein samaan aikaan kuin nämä teesit, tulivat toverit Sinovjev ja Bucharin Kaukaasiasta Moskovaan. Sinovjevin teesit tunnustettiin oikeiksi ja hy-

väksyttiin Exekutiivissa. Saksan puolueen edustajat kutsuttiin heti Moskovaan. Mutta Keskuskomitea vastasi, että he "eivät vielä" voi tulla. Maltilliset saksalaiset toverit (ei vasemmistolaiset, sillä he jo silloin olivat "maltittomia") elivät keskellä alkanutta vallankumousliikettä, **eivätkä ymmärtäneet yhtään sen merkitystä ja vakuutta.**

Tämä tosiasia on kai parhaana todistuksena siitä, miten valppaasti тов. Sinovjev älysi Saksan liikkeen merkityksen. Mutta тов. Trotski näkyy tämän "oikeaan aikaan tapahtuneen arvioinnin" kokonaan unohtaneen.

*

Syyskuun komissionissa

Toveri Sinovjevin piti vielä kolmisen viikkoa puolustaa kantaansa ennenkuin Saksan puolueen johdon edustajat tulivat (syyskuun puolivälissä). He eivät voineet muuta kuin todistaa, että viime viikkojen kehitys тов. Sinovjevin jo kuukausi sitten esittämän tilanteen arviointiin ja vallankumouksellinen perspektiivi on osoittautunut täysin oikeaksi, vaikka he itse eivät olleet osanneet tilannetta selittää.

Toveri Brandler lankesi nyt suin päin vallankumouksellisen kuvittelun valtaan. Hänestä näytti nyt hyvin helpolta ja varmalta vallanotto. Hän liioitteli monin kerroin Saksan KP:n taisteluvalmiutta ja teki sillä Exekutiiville vaikeammaksi muodostaa itselleen tarkkaa totuudenmukaista kuvaa Saksan liikkeen lähimmistä vaikeuksista ja tarpeista.

Toveri Trotski oli syyskuun komissionissa yhtämieltä Sinovjevin ja muiden toverien kanssa tilanteen yleisessä arvioinnissa. Sitävastoin esiintyi vakavaa erimielisyyttä heidän välillään valtiollisia **työväenneuvostoja** koskevassa kysymyksessä. Toveri Sinovjev ja eräs toinen toveri pitivät välttämät-

tömänä, ei ainoastaan harjoittaa propagandaa neuvostoaateen puolesta, vaan myöskin perustaa neuvostoja, ja ennen kaikkea niillä alueilla, joissa olot olivat suotuisimmat.

Toveri Trotski oli Brandlerin kanssa sitä vastaan. Ja kun muutkin saksalaiset toverit yhtyivät siihen mielipiteeseen, ei тов. Sinovjev ja eräs toinen toveri pitäneet mahdollisena ehdottomasti vaatia heidän ehdotuksensa hyväksymistä. Päätös tässä kysymyksessä tehtiin lopuksi yksimielisesti.

En usko, että tämä päätös oli oikea. Minusta sen kautta tuli haudatuksi tärkein tunnuslause **vallankumouksen voimien mobilisoinnista ja järjestämisestä.** Тов. Trotski on vielä "Lokakuun opetuksissaan" tehnyt yrityksen puolustaa tätä päätöstä. Hänen perustelunsa eivät minusta ollenkaan tunnu paikkansa pitäviltä, mutta tässä yhteydessä olisi turhaa lähteä tätä riitakysymystä käsittelemään, ja se vaan veisi meidät liian kauaksi asiasta. Tästä asiasta päätettiin Trotskin mielen mukaan, eikä Sinovjevin. Silloisista Sinovjevin artikkeleista voi jokainen nähdä, että hän alistui tähän päätökseen ja sen mukaisesti myös kirjoitti. Sen vuoksi ei kukaan järkävä ihminen voi väittää, että Sinovjevin ehdotus olisi millään tavalla vaikuttanut Saksan vallankumouksen **häviöön.** Se on meille tästä tarpeeksi.

Aivan merkityksellisen perätön syytös esiintyy Trotskin seuraavassa lauseessa:

"Meidän virheemme on siinä, että "me viikkokausia toistimme tuota vanhaa la-verrusta, "että vallankumous ei tapahdu päivän määrän mukaan" ja sillälaila päätettiin käsistä kaikki päivämäärät." (Siv. 59.)

Miten tällainen ajatus voi lainkaan toveri Trotskin päähän pälkähtää.

Missä olisi viikkokaupalla keskusteltu tästä kysymyksestä?

Komissionissa ei tuhlattu päivää-

kään keskustelemalla siitä, tapahtuuko vallankumous päivämäärän mukaan vai eikö. Tosin keskustellessa tärkeämistä, ohimennen kosketeltiin senkintapaista kysymystä. Tov. Trotskin kanta vallankumouksen teosta tarkalleen almanakan mukaan tuntui melkein kaikista läsnä olleista tovereista liian ahtaasti organisatoriselta, jonkunverran epämarxilaiselta asian käsittelemiseltä. Paljon mahdollista, että muutamat toverit tämän epäilyksensä julki lausuvat. Kuitenkaan ei näyttänyt tarpeetomalta yksipuolisestikin teroittaa teknillis-organisatoristen tehtävien tärkeyttä, jotta verkkaiset saksalaiset toverit olisi saatu hereille ravistetuksi. Siksi ei komissionissa kukaan tehnyt suurempaa numeroa tov. Trotskin erikoisesta almanakka teoriasta.

Sanon vielä kerran: tähän kysymyseen ei tuhlattu yhtä ainoaa päivää. Siksi oli mahdotonta "tällä lailla päästää käsistä kaikki päivämäärät".

"Johtavan henkilökunnan valinta" kysymyksessä esiintyi vakavaa erimielisyyttä. Ei niin, että tov. Trotski olisi yhtään opportunistista jäsentä tahtonut syrjäyttää puoluejohdosta. Ei, näitä jäseniä vastaan, jotka sitten lokakuussa taistelusta väistyivät, ei hänellä ollut mitään muistuttamista. Päinvastoin, hän tahtoi syrjäyttää yhden **vasemmiston** johtavista voimista toveri **Ruth Fischerin**. Hän esitti tämän Moskovaan pidäjämistä epämääräiseksi ajaksi, että hän ei voisi brandlerilaisen johdon vallankumoustaistelua häiritä.

Tov. Sinovjev asettui heti tätä Trotskin ehdotusta vastustamaan ja sai lo-

puksi — töin tuskin — pienen enemmistön komissionista kannattamaan ehdotuksen hylkäämistä. En muista enää, kumman ehdotuksen puolesta minä äänestin. Paljon mahdollista, että tov. Trotskin ehdotuksen puolesta. Joka tapauksessa pidin silloin vielä Brandleria vakavana vallankumouksellisena. Siksi en omasta puolestani ole oikeutettu toista toveria moittimaan siitä, että hän valitessa henkilöitä Saksan puoluekeskukseen on tehnyt virheen. Mutta kun tov. Trotski esiintyi Exekutiivin opettajana "johtohenkilökunnan valinnassa", eikä virka sanaakaan omista virheistään, niin minun täytyy sanoa, että tov. Trotski ei tässä suhteessa näyttänyt meille oikeaa esimerkkiä.

Toveri Trotski osaksi liioittelee Keskuskomitean jäsenten merkitystä, mutta huolimatta tästä liioittelusta voisimme yhtyä häneen, kun hän Saksan puoluekeskuksesta sanoo:

"Olla ottamatta varteen sellaisia opetuksia (kuin viime vuoden opetukset O. V. K.) ja olla vetämättä niistä välttämättömiä johtopäätöksiä henkilövalintaan nähden merkitsee kulkemista välttämättömiä tappioita kohti."

Me pyydämme vain ettei tällöin unohteta sitä todella opettavaa kohtausta, joka syyskuun komissionissa sattui **Ruth Fischer** asiassa.

Muissa osittain tärkeissäkin käytännöllisissä kysymyksissä ei komissionissa ilmennyt mitään erimielisyyttä. Exekutiivi saattoi liikekannalle tärkeimpään maiden puolueet, mikäli mahdollista ohjasi niiden toiminnan Saksan vallankumouksen varalle.

(Jatk.)

Kolme vakuutusta uusittava

Neuvostoliiton talouselämän tehtävät.

V.V.K.P:n Leningradin lääninkonferenssissa esitti тов. Сино в е в selostuksen Keskuskomitean toiminnasta. Hän osoitti maan sisäpolitiikassa kolmeen perusseikkaan. Ne ovat raskaan teollisuuden vakava nousu, talonpoikain poliittisen toimeliaisuuden kasvu ja puolueemme toisen toiminnan alkaminen talonpoikain keskuudessa. Kansainvälisen politiikan alalla on huomattava sopimus Japanin kanssa ja Amerikan tulossa oleva tunnustaminen — mutta on vaikeuksiakin edessä.

Taloudellinen nousu on silmännähtävä. Rahareformi on varmasti vakiintunut. Maatalouteen perustuva teollisuus kohoo: m.m. sokeri-, kufomo- y.m. teollisuus. Kohoo yleensä maatalous. Esim. Ukrainassa on kylvöala rauhanajan tasolla. Koko Neuvostoliitossa lähimain. Hevosten ja karjan pääluku lähellä ennen sotaa ollutta. Jo nousee raskas teollisuuskin. Hiili ja nafta jo ennallaan. On vain hankittava markkinoita, voitava myydä Ranskalle hyvää öljyä halvemmalla kuin Amerika. Metalliteollisuus on kohonnut 40 pros. ja K.K. on päättänyt nyt kohottaa 55 pros. Ennen on täytynyt ohjelmia supistaa, nyt ensi kerran laajennamme. Uralille ja Etelään ruvetaan rakentamaan uusia tehtaita. Ja ensi kerran osottaa valtion talousarvio ylijäämää: 180 milj. rpl. Työpalkka on monissa keskuksissa kohonnut rauhanajan määrään — mikä ei meille suinkaan ole pitkäksi aikaa ihanne. Ja tunnussanamme on: pian sivuuttaa rauhanajan numerot!

Japanin kanssa tehty sopimus on molempiin puolin edullinen. Sahalinin osa on taas meidän. Ja odotettavissa on Amerikan tunnustus. Muitten tunnustus sen jälkeen on pikkuasia. — Mutta edessä on vaikeuksia. Toveri

Lenin sanoi jo VIII:ssa neuvostokokouksessa: "On muistettava, että joskin olemme nyt voittaneet sodassa ja saaneet rauhan, niin opettaa historia meitä, ettei ainoatakaan suurta kysymystä, ei ainoatakaan vallankumousta ole ratkaistu muutoin kuin sotien sargan kautta. Ja tätä opetusta me emme unohta. Nyt olemme saaneet koko joukon suuria valtoja luopumaan sodasta meitä vastaan, mutta kauaksiko — sitä emme voi taata. On oltava valmiina. Tätä varten on ennen kaikkea kohotettava taloutta, nostettava se jaloilleen... Valmistuaksemme tuleviin yhteenottoihin on meidän ennen kaikkea sivistyttävä".

Lenin muistutti meille, että taloutemme nousu ja Kominternin vaikutuksen kasvaminen panee imperialismin seikkailevat kiusaukselle koetella, kuinka voimakkaat me olemme. Englannin viisaammat vanhoilliset käsittävät, että ainakin kaksi räjähtävää miinaa on heidän jalkainsa alla: Idän kysymys, joka nyt on kärjistyneempi kuin on ollut 50:een vuoteen, — ja työväen kysymys, joka huolettaa hallitsevaa luokkaa. Viime vaaleissa työnnettiin liberaalinen keskustapuolue mättömäksi. Vastakkain seisovat vanhoillinen ja työväenpuolue. Viime mainitun johdossa ovat menshevikit. Mutta jakautuminen siinä käy nopeasti. Parlamenttiryhmän puheenjohtajan vaalissa sai MacDonald 56 ääntä 50 vastaan. Niin voimakas on jo vasen siipi. Ja kun työväenpuolue toisen kerran pääsee valtaan ei se enää ole sama kuin viime kerralla.

Muallakin on tilanne epävakainen. Saksassa ovat monarkistit vallassa — se merkitsee epävakaisuutta, samaa merkitsee Ranskassa kasvava fascismi. Kaakossa, Balkanilla, sekä Puolassa, osaksi Tshikko-Slovakiassakin kasvaa

talonpoikain liikehtiminen. Näissä maissa on lisäksi terävänä kansallisuuskysymys. Työväki tyytymätöntä. Leninin mukaan merkitsevät nämä kolme kohtaa voittoisan vallankumouksen lähenemistä. Ja Neuvostoliiton tunnustamisella on "toinenkin puoli", dialektiikan lain mukaan. Ennen ovat imperiaalistit jo nähneet, että me osaamme käydä sotaa. Osaamme nähdä nälkääkin. Sitä vaan eivät uskoneet, että voimme kohottaa taloutemme.

Se kohoaminen kärjistää nyt niiden sisäistä tilannetta. Kapitalistit käsittävät, että parin kolmen vuoden kuluttua on taloutemme nousu ennen kuulutamaton kommunistien voimatekijä. Kominternin täytyi ensi vuosinaan toimia oloissa, jolloin työläiset aattelivat, että "hyvä saattaa olla se proletariaatin diktatuuri, mutta jos sen takia täytyy nähdä nälkää, niin tuumaammepa vielä". Nyt on Lännen työvällä todistuskappaleina SSSR:n talouden nousu ja palkkain kohoaminen. Kommunismien viholliset käsittävät, että sellaisia todistuskappaleita vastaan ei mitään kestä.

Kominternin voimat kasvavatkin juuri Ententen maissa. Englannissa ovat juuri nyt kommunistien kokoukset suosituimmat. Ranskan puolue on pannut porvariston jo vapisemaan. Sen mielenosotus aiheutti pörssin kurssien laskun — ja pörssi on herkempi mittari kuin II:n Internationaalien johtajat. Herriotin täytyi nootissa vakuuttaa muille valloille, ettei nyt sentään vielä ole vallankumous.

Ei ihme että herrat harkitsevat uutta sotaa, sen toinen puoli tulee kohdistumaan SSSR vastaan ja toinen puoli Kominternia vastaan. Tietenkin on porvariston leirissä ristiriitoja. Ei niiden ole helppo yhtyä meitä vastaan. Mutta Puna-armeijan on oltava valmiina. Ja uusi territoriaalijärjestömmme on voimakas työväen ja talonpoikain liiton perustalla. On oltava varuillaan. Ne

eivät voita meitä, jos me jo ajoissa huomaamme uhkaavan vaaran ja siitä työväkeä ja talonpoikia varotamme.

Uusi tunnussanamme "kasvot kylään päin" ei periaatteessa eroa entisestä, "smytshkasta". Se vain nykyisessä tilanteessa muistuttaa meille, että työväen ja talonpoikain liittoa on yhä lujitettava. Se on vakava tunnus ja tarkotettu pitkiksi ajoiksi, ainaiseksi. Sosialismin voitto on varma vain sikäli kuin katoaa erotus kaupungin ja maaseudun väliltä, kuten jo Marx sen käsitti. Uhkaavasta sodasta selviämme voittajina, jos täytetään neljä ehtoa: mikäli taloutemme ja kulttuurimme kohoo, mikäli vihollisen juoksuhaudoissa oleva liittolaisemme, työväenluokka, on voimakas, mikäli kypsyy Idän taistelu imperialisteja vastaan ja mikäli on luja työväen ja talonpoikain liitto.

Talonpoika on realisti. Hän pitää huijarina sitä, joka paljon lupaa mutta mitään ei tee. Nyt ratkaisee puolet asioistamme puuvillakankaan, hevosenkenkän, tulitikkujen ja öljyn hinta. Meidän on taattava maaseudulle rehellinen, raitis, lahjomaton neuvostovalta. Mukaan on vedettävä puolueettomat talonpojat.

Kaupungeissakin kohoo elämä. Työväen asuntoja varten annetaan nyt aluksi 25 milj. rpl. Köyhyyttä on vielä. Mutta palkat kohoo, osuustoiminta nousee. Talonpojan on saatava hyvä koulu, hyvä sairaanhoito, hyvä kylän hallitus. Ylvästelemättä, toverillisesti, työmiehen tapaan on jatkettava yhteistyötä talonpoikain kanssa. Ja talonpoika ymmärtää työväen diktatuurin edullisimmaksi vallaksi. Mutta jos hän saa sen käsityksen, että työväki pitää maaseutua "siirtomaanaan" — kuten eräät trotskilaiset puhuvat — niin kyllä hän löytää yhteyden "nepmannin" ja ulkölaisen pääoman kanssa meidän ohitsemme. Silloin menisi vallankumous hukkaan. Ei ole vaikea järjestää asioita kahden työtätekevän luo-

kan kanssa, jos pysytään leninisin pohjalla.

Ja Leninin opetuksista on tärkeimpiä puolueen johtava osuus valtiossa. Historiallisesti katsoen tulee valtio kuolemaan. Sen mukaan myös puolue. Mutta luultavasti puolue elää vielä hiukan kauemmin. Luokattomassa yhteiskunnassa sen tehtävä olisi pelkääntään sivistyksellinen, kasvattava. Tämä on kuitenkin tulevaisuuden musiikkia. Nyt on edessämme työväen valtion lujittaminen. Ja puolueen merkityksen väheksyminen merkitsee nyt leninisin "oikaisemista", proletarisen diktatuurin tuhoa. Joka luulee neuvostojen toimintaa voitavan vilkastuttaa heikentämällä puolueen johtavaa osuutta, se tahtoo turmella sekä neuvostot että puolueen. Niin kauan kuin on tarpeen proletariaatin diktatuuri, niin kauan on puolue oleva valtiolai-

toksen johdossa. Tov. Trotskin kirje KK:lle osottaa, että hän oltuaan eibolshevikki, nyt esiintyy bolshevismien vastustajana. Nyt on saatava kaikille selväksi, että trotskilaisuus merkitsisi työväen ja talonpoikain liiton rikkomista.

Kolme vakuutusta on meidän uusittava, sanoi tov. Sinovjev lopuksi. Ensimmäinen on itsensä neuvostovaltion, työväen diktatuurin lujittaminen. Toinen on työväen ja talonpoikain liiton vahvistaminen eri aloilla. Ja kolmas, tärkein, on puolueen johtavan osuuden, työväen johtoaseman varmistaminen vallankumouksessa. — Uusi Leninkutsunta — 10,000 työläistä yksin Leningradissa — puhuu meille työväen kieltä. Jos sitä ymmärrämme, jos emme pöyhistele ensi menestyksellämme, jos näemme selvästi vaikeutemme, niin asiamme on lujalla pohjalla.

Kapitalistien ja tilanherrain käsissä oli yhä kansainväliset yhteydet, heillä oli kansainväliset kannattajat, verrattomasti meitä mahtavammat. Salaliittojen historiasta tiedätte, kuinka ne toimivat. Tiedätte että niihin voi vastata vain pakkotoimilla, armottomilla, nopeilla, välittömällä, työväen ja talonpoikain kannatusta nauttivilla. Tämä on Erikoiskomiteaimme ansio. — Herrat, venäläiset ja ulkolaiset, me tiedämme että tämä laitos ei miellytä teitä. Tosiaankaan! Se osasi tehdä tyhjäksi teidän juonenne silloin kun te meitä kuristitte, kun te joka puolelta karkasitte kimppeumme, kun te järjestitte salaliittoja maassa ettekä kavahtaneet mitään keinoa tuhotaksenne meidän rauhallisen työmme. Me saatoimme vastata vain laitoksella, joka tunsu salaliittolaisten jokaisen askeleen ja osasi, jaarittelematta, rangaista heti. Ilman sellaista laitosta ei työtätekevään valta voi tulla toimeen riistäjien maailmassa, joilla ei ole halua tuoda työväelle ja talonpojille tarjottimella tilanherrallisia ja kapitalistisia oikeuksiaan.

Lenin (1922).

„Voittaa tai sortua“

V:IN 1918 luokkasodan opetuksia ei Suomen köyhälistö ole vielä täysin omaksunut eikä sulattanut. Niin paljon parhaita, jotka täydellä vakaumuksella lähtivät taisteluun, sortui rintamille tai sai surmansa terrorin kautta. Toiset nääntyivät vankiloissa. Ja vapaaksi päästyä on niin moni unohtanut. Jokapäiväisen elämän huolet vievät osansa. Niin myös päivän politiikka. Keltä riittää aikaa ja voimia huomisen päivän asioihin! — Ja runsaasti on niitä, jotka sanovat itselleen: tulseekohan toista kertaa, ja jos tulee — niin ties milloin?

Mutta on niitäkin, jotka tietävät, että tulee. Että voi tulla pian — kuin, ”kuin varas yöllä”. Ja jotka siltä varalta valmistautuvat. Vain ne ovat tietoisia kommunisteja, ovat, käyttääksemme Leninin sanontatapaa neljännesvuosisata sitten — ”ammattivalankumouksellisia”.

Päävalmistus on nyt poliittinen, armeijan kokoominen, liittolaisten hankkiminen. Siinä toimessa saa etujoukko, puolueemme jäsenistö lähimpine apulaisineen, poliittisen Fouluutuksensa. Mutta kehittyypä siinä jo eräitä teknillisiäkin kykyjä. Ulkomaiden esimerkit osottavat, minkä varalta vielä on varustauduttava.

Ja on sitä apua historiastakin. Suomen luokkasodan tutkielmia on vähemmän suoritettu työväen kannalta. Mutta hyötyä on siihenkin perehtymisestä, jota lahtarit ovat julaisseet. ”Vapaussodan historian komitean” julkaisema ”Suomen vapaussota” on hyvä käsikirja. Ottakaamme, näin luokkasodan alkamisen vuosipäivinä, siitä joitain pikku esimerkkejä. Sillä vaikka historia ei kertaannukaan, vaikka saadaankin varustautua siihen, että ”se” tulee ensi kerralla jossain toisessa muodossa, niin on kuitenkin eräitä

seikkoja, jotka varmasti kertaantuvat. Joku esimerkki historiasta:

1. Esityöt. Lahtarien Sotilaskomitea tutki vuoden vaihteeseen mennessä jo tarkoin maastoa koettaen määritellä sotatoimien tulevia paikkoja ja etsiä sopivaa tukialuetta. Se valitsi Etelä-Pohjanmaan, jonka asutus — venäläisiä ja punikkeja vierova talonpoikaisto — sekä liikeneuvot, Pohjanmaan rata sekä Haapamäen—Pieksämäen juuri valmistuva haararata, täyttivät paraiten vaatimukset. Sitäpaitsi oli sieltä käsin paras mahdollisuus pitää yllä yhteyttä kapitalististen ulkomaiden kanssa ja aseitten hankinta siis turvatuin. (”Suomen Vapaussota” II, siv. 12 ja seuraa-

vat).
2. Yllättävä eristäminen oli sitten tärkeä. Venäläiseen sotaväkeen nähden. Sotilasasemat olivat harvassa ja oli ne saatava toisistaan eristetyiksi. Saartorengas kunkin ympärille.

3. Selkäpuolen turvaaminen. Etelä-Pohjanmaan valtaus antaisi tilaisuuden puhdistaa Pohjois-Pohjanmaa, ja ottamalla yhteys Savoona turvata sivusta.

4. Päälystö. Sitä oli jo ent. suomalaisista upseereista koottu. Lisäksi Ruotsista ja Saksasta odotetut, sekä jääkärit.

5. Ylijohto. Kollegiaalisen sotilaskomitean sijaan on muodostettava puhtaasti sotilaallinen esikunta. Se oii Mannerheimin ehdotus, kun hän tammik. 16 p. sai Svinhufvudilta ylipäällikkyyden.

6. Johdon paikka. Siksi valittiin Vaasa, ettei Etelä-Suomessa jouduttaisi yllätetyksi. Siellä myös jaettiin tehtävät esikunnan päällikön, majotusmestarin, päiväystäjän, asepäällikön, pääintendentin ja kulkulaitospäällikön kesken.

7. Tarkkuus pikkuasioissa. Mannerheim oli joutua kiinni Tampereella.

Passintarkastaja-sotilas arvioi hänet epäseeriksi ja vaati häntä pois junasta kuulusteltavaksi. "M. alkoi pukeutua, kun eräs rautatieväkijoukko kantava nuorukainen, milteipä poikanen, sattumalta kulki vaunun läpi ja kenr. M:n pyynnöstä selitti sotilaille, että passi oli järjestyksessä ja ettei heillä ollut oikeutta häiritä rauhallisia matkustajia". Sotilaat poistuivat.

8. Yhteydet. Ensi tehtävä oli saada aikaan kiinteä vuorovaikutus pääesikunnan ja suojeluskuntain välillä. Aluekeskuksia oli 11, joiden kanssa otettiin yhteys. Kirjeet tulivat Vaasan maistraatin kuoresta. Majoitusmestariolla oli järjestelyosasto, sekä yhdysliikkeen, tiedustelu-, topograafinen ja tilasto-osastot.

9. Aseitten saanti. Heti ryhdyttiin jouduttamaan toimenpiteitä aseitten saamiseksi ulkomailta, ja niitä odotellessa hommattiin lähimailta kaikin keinoin.

10. Esihälytykset. Viipurin liikehtimiset tammik. 19 p., Ruotsilan kartanon meteli Satakunnassa 22 p., hälytykset että venäläisiä ja punaisia olisi tulossa Pohjanmaalle y.m. osottivat, että kärjistynyt tilanne oli purkauskypsä.

11. Varokeinot. Venäläisiä koetettiin puheilla ja uhkauksilla pidätellä, oltiinpa valmiit syöksemään junia raitteilta. Paraateilla pyrittiin vaikuttamaan venäläisiin. Näin koetettiin voittaa aikaa.

12. Miehistön ja päällystön suhde. Kun suojeluskuntalaiset jo oli hälytetty liikkeelle, tahtoivat ne myös toimia, kerrotaan kirjassa. Ja kun ylipäälliköitä tuli kielto, uhkasivat ne toimia omin päin. (Kun tietää, kuinka paljon hätköity, ehkä vihollisen provokatsioonista johtunut, alkuote saattaa turmelaa, on tärkeätä, että täysi luottamus säilyy ylijohdon ja alempien kesken. (Kirj. muistutus.)

13. Joukkojen keskitys. Tilanteen

kärjistyessä päätettiin mobilisoida ja keskittää joukkoja. Vaasan piirin suojeluskunnat saivat määräyksen panna liikekannalle yli tuhat miestä, varustaa joukkuet räjähdysaineilla, antaa ohjeet ja lähettää ne määräraikkoihin radan varsille.

14. Ratkaiseva päätös. Tammik. 25 p. vaativat eräät esikunnan jäsenet toimiin ryhtymistä. Joku epäro, kun puuttui tykistöä ja kuularuiskuja. Vähän oli kiväärejäkin ja ammuksia. Joukot harjaantumattomat. Mannerheim päätti alkaa. Syyt:

"Jos matruusien ja punaisten aikeet joukkojen kuljetukset Pohjanmaalle olisi saatu suoritetuiksi, niin silloin olisi miltei aseettoman kansannousun mahdollisuus kärsinyt vakavan vaurion. Se olisi varmaankin mennyt kokonaan myttyyn... Epäroiminen ei ollut kauemmin mahdollinen". Venäjän vallankumous oli saanut Mannerheimin "vakuutetuksi, että siellä missä valta oli siirtynyt vallankumouksellisten käsiin, ei mikään kansannousu ollut enää mahdollinen".

Ja nyt "ei ollut muuta edessä kuin voittaa tai sortua". Mannerheim antoi taisteluskäskyn, tällöin unohtaen — sanotaan kirjassa — "että hänen joukkonsa olivat milteipä aseettomia ja aseisiin harjaantumattomia"...

Niin alkoi Suomen luokkasota, jota lahtarit nimittävät "vapausodaksi", koska se vapautti heidät toistaiseksi jo läheltä uhkaavasta työväenpuolelta kansan vallasta. Sillä työväen puolella ei oltu täytetty läheskään kaikkia yllä lueteltuja seikkoja, joiden huomioon ottaminen on kaiken sodan, kansalaissodankin, alkeellinen edellytys. Tosin saattoi itsepuolustukseen noussut teollinen Etelä-Suomi työväenjoukkojen voimalla järjestyä Punaiseksi Suomeksi, mutta sielläkin tehtiin vielä seuraavat päävirheet:

1. Ei järjestetty neuvostovaltaa, s.o. ei vedetty valtiokoneistoon mukaan

puolueettomien työläisten ja talonpoikain suuria joukkoja — mikä olisi ollut valmistettava jo edeltäkäsän — vaan oli muodostunut valta pelkästään järjestyneen työväen valta, jonka asemina olivat kunnalliset työväen eduskunnat, piirikomiteat ja Kansanvaltuuskunta sekä sen rinnalla Työväen Pääneuvosto, jossa puolueen ja ammatillisten järjestöjen lisäksi oli punakaartin edustajia.

2. Ei ajateltu pien- ja keskitalonpoikain suuria joukkoja, jotka olisi voinut, ainakin osittain, saada vallankumoukselle myötätuntoisiksi tyydyttämällä eräitä heidän päävaatimuksiaan, sillä varmastikin oli heidän joukossaan tyytymättömyyttä veroihin, kiinnityslainain korkoihin y.m.s. Suuri osa olisi myös tarvinnut lisämaita.

3. Ei hyökätty. Punakaartit saatiin verrattain nopeasti liikekannalle, mutta niitä ei heti heitetty lahtaripesäkkeiden kimppuun pohjoiseen vievien ratojen varsilla. Myöhästyttiin myös yhdysratojen valtauspuhuissa.

4. Ei luotu heti vallankumousvallan yhtä tärkeintä elintä, sitä jota Venäjällä nimitettiin Erikoiskomiteaksi. Nyt jäi vastavallankumousta vastaan taistelu paikallisen punakaartilais-alotteen varaan. Seurauksena oli että se suoritettiin epätasaisesti, eri tavoin eri paikoissa, ilman yhtenäistä poliittista johtoa. Se olisi ollut sitäkin tärkeämpää, kun edesvastuuton suhtautuminen väestöön nostattaa mielialaa vallankumousta vastaan sellaisissakin piireissä, jotka muutoin olisivat sille suosiollisia, ja antaa tilaisuuden mellastukselle hiltittömien aineiden puolelta, jotka liittyvät vallankumoukseen yksityispyyteitten takia tai epämääräisten vaistojen

varassa sekä tekevät sen tiliin tekosia, joista on hyötyä vain vastavallankumoukselle. Niidenkin toimintatarmo voitaisiin sen sijaan sopivalla johdolla kohdistaa todellisia vastakumouksellisia vastaan, tai tehdä ne vaarattomiksi. Nyt on esimerkkejä siitä, kuinka yksityiset punakaartilaisosastot omin päin, vaikka usein myöhäänkin, johtuivat kokemuseräisesti noudattamaan oikeaa vallankumouksellisen järjestyksen menettelyä.

5. Puoluetoiminta miltei lakkasi. Puoluetoimikunta uusittiin, mutta oli koko kumousajan toimeton. Sellaiset puolueen erikoistehtävät, kuin valistus-työ, ohjeiden noudattamisen valvonta, politiikan määrittely paikkakuntia myöten, ja sen noudattamisen valvonta, joukkojen mobilisoiminen, s.s. vastuunalainen, alotteellinen toiminta jäivät nekin sattuman varaan. Tietenkin nytkin annettiin keskuksista ohjeita, ei aina oikeita, mutta kuten sanottu, ei pidetty toimessa erikoista puolue-aparaattia; johon kaikissa oloissa voisi luottaa. Tämä kuten tunnettu johtui siitä, ettei ollut kommunistista puoluetta.

Tämän kirjoituksen alussa olevat esimerkit ovat otetut lahtarien historiasta. Ne eivät tarkoita olla täydelliset. Eikä ole lähdetty arvioimaan niiden paikansapitävyyttä. Sillä tätä ei ole tarkotettu pätevän historian kirjoittamiseksi, vaan opetusten verestämiseksi. Kommunistien on ne opetukset painettava mieleensä. Ja sopivalla tavalla saatettava ne työtätekevän kansan joukkojen omiksi. Ne opetukset varjeltavat lankeamasta niihin kun taas tulee yllätys — alkaa kansalaissota.

Y. S.

„Kasvot kylää kohti“

ERÄÄSSÄ asiakirjassa sanoi toveri Lenin, että sosialidemokraatit eivät ymmärrä ”sitä totuutta, jonka teoreettinen marxilaisuus on täydelleen todistanut ja Venäjän proletaarisen vallankumouksen kokemus täysin vahvistanut — sitä että kuulumattomasti kiusattu, murjottu, poljettu, kaikissa etumaisissa maissa puolraakalaisiin elämisoloihin tuomittu maalaisväestö, jonka taloudelliset, yhteiskunnalliset ja sivistykselliset edut edellyttävät sosiaalismin voittoa, saattaa täydellä voimalla kannattaa sosialismin voittoa vasta vallan valtauksen jälkeen, vasta sitten kun on tehty selvä suurmaanomistajista ja kapitalisteista, vasta sitten kun nämä sorretut ihmiset käytännössä näkevät, että heillä on järjestynyt väkevä puolustaja, riittävän voimakas autamaan ja ohjaamaan, osoittamaan oikean tien”.

Äskettäin julkaisemassaan kirjoituksessa, jossa selittää puolueen tunnussanaa: ”Kasvot kylää kohti” (Лицом к деревне) sanoo toveri Sinovjev, että tämä lause on leninismin kaikkein tärkeimpiä oppilauseita. Sen ymmärtäminen on puolueen koko takitiikan avain nykyisenä ajankohtana, jopa ”ainaiseksi”, s.o. siihen asti kun sosialismi saa poistetuksi erotuksen maaseudun ja kaupungin väliltä.

Tov. Sinovjev huomauttaa, että talonpoika on materialisti, käytännön mies, ja nyt on työväen ja talonpoikain liitto siitä riippuva, kuinka talonpoika arvioi työväen kyvyn taloudellisella alalla. Osaavatko kommunistit hoitaa taloutta, niinkuin ovat osanneet käydä kansalaisuutta ja johtaa ulkopolitiikkaa? Parin kolmen vuoden päästä ovat taloudelliset saavutuksemme sodanedellisellä tasolla ja silloin katsotaan, olemmeko me lopullisesti voittaneet uuden porvariston vaj onko se vahvistanut asemiaan hyökätäksensä

meidän kimppuumme, sanoo tov. Sinovjev osoittaen kymmenen lähintä päätehtävää työväen ja talonpoikain liiton lujittamiseksi.

1. Teollisuustuotteiden hinnat on saatava alenemaan maksoi mitä maksoi. Me voimme kyllä selitellä, mutta talonpoikaa ei tyydytä selitykset, hän tahtoo kouriintuntuvaa muutosta.

2. Maankäytön järjestelyllä on aikaansaattava se, että talonpoika tuntisi olevansa lujalla pohjalla ja omistaisi kaiken tarmonsaa taloutensa kohottamiseen.

3. Kylän ja kunnan neuvostojen elämää on vilkastutettava, vedettävä puolueettomia neuvostotoimintaan, poistettava mielivaltaisuudet sekä luotava luja neuvostolailisuus.

4. Samaa sanottava osuustoiminnasta. Vapaaehtoisuus ja valittavuus todella toteutettava kooperatiiveissa.

5. Verojärjestelmässä saatava aikaan vakava uudistus. Maaseudun verojen lukua vähennettävä.

6. Ulkokaupan kustannukset on saatava alenemaan, jotta talonpoika saisi siitä suuremman hyödyn.

7. Hyvä kyläkoulu.

8. Talonpoikain sanomalehdet todella syvien rivien lehdiksi. (583:sta lehdestä on 135 talonpoikain lehtiä; 6 ¼ milj. tilaajasta oli niillä 1 ⅓ milj.) Sanomalehti on suuri järjestäjä, opetti tov. Lenin.

9. Maaseudun nuorisojärjestöt kasvavat. 6,000 työläisjatsheikkaa kohti tulee 24,000 maalaisjatsheikkaa. Pääasia on turvata proletaarinen vaikutus.

10. Sama koskee toimintaa talonpoikaisnaisten keskuudessa. Luotto, kooperatiivit, kirjeenvaihtajat, koulu, nuorisoliitto, maanparannukset, puoluejatsheikka, maalaisnaisten vetäminen neuvostotoimintaan — siinä on päiväjärjestyksessä olevia kysymyksiä.

Emme unohda, mitä Lenin puhui uu-

den sotakauden mahdollisuudesta ja todennäköisyydestä Neuvostoliittoa vastaan. Kansainvälisen politiikan tapaukset viime kuukausina muistuttavat meille tuota. Eikä ole epäilystäkään siitä, että jos Liittomme on kestävä tuollainen imperialistinen hyökkäys, niin riippuu tulos 1. kansainvälisen köyhälistön suhtautumisesta ja 2. talonpoikain suhtautumisesta proletaariin diktatuuriin uusissa oloissa.

Maalla on havaittavissa poliittista toimeliaisuutta. "Toimeliaisuutta havaittiin myös vuosina 1920—21. Se ilmeni silloin alenevan talouden aikana ja olivat sen merkkeinä Siperian, Tambovin, Kronstadtin kapinat. Nyt ilmenee toimeliaisuus maalla nousevan talouden merkeissä. Kylvämättömään, hevosettomaihin talouksien luku vähenee, keskitalonpoika nousee. "Kasvot kylää kohti" ei merkitse — sanoo тов. Синovej — sitä että koko huomio on käännettävä keskitalonpoikaan, mutta se merkitsee kyllä sitä, että kasvot on kohdistettava myös keskitalonpoikaan, ja häneen maksomittämäksi. Kahden luokan — työväen ja talonpoikain — välien oikeasta määrittämisestä riippuu vallankumouksemme kohtalo, se aina muistettakoon. Ja tunnussana on: vähemmän pakotusta, komentamista, enemmän vakuuttamista, tosi toimessa apua!

Ja tärkein tällöin on — mitä trotskilaisuus juuri ei ymmärrä — puolueen merkitys. Vain yhtenäisen, eheä leniniläinen puolue voi ohja-

ta työtätekevää kansaa täyttämään edellä esitetyt tehtävät. Тов. Ленин on lausunut: "Puolueen johtoasema on pidettävä mielessä. . . Meidän on tiedettävä ja muistettava, että Neuvostotasavallan koko juriidinen ja todellinen perustuslaki rakentuu siihen, että puolue oikaisee, osottaa ja rakentaa kaikki yhden periaatteen mukaisesti, niin että proletariaatin kanssa yhteydessä olevat kommunistiset ainekset voisivat täyttää sen hengellään, saada se johtoonsa, vapauttaa porvarillisesta petoksesta. Meillä ei voi olla periaatteissa epäilystä siitä, että johtoasema on oleva kommunistipuolueella".

On torjuttava pikkuporvarillinen pyrkimys heikentää puolueen johtoasemaa valtiossa ja taloudessa. Meillä on vielä tärkeämpi kuin muualla huolehtia puolueen läpikotaisesta eheydestä. Tämä koskee erikoisesti puolueen esikuntaa. Sillä voitto on saatu, тов. Ленинin johdolla, mutta voiton lujittaminen — se on yhä tehtävämme. Siinä on hyvä muistaa Leninin lausetta:

"Marxilaisuuden teoria, joka kirkaalla valolla valaisee vallankumouksellisten työläisten uutta yli maailman rikasta kokemusta, se auttaa koko maailman proletaareja, jotka taistelevat kapitalistisen palkkaorjuuden kukistamiseksi, yhä selvemmin näkemään taistelunsa päämäärän, yhä lujemmin astumaan viitattua tietä, yhä varmemmin ja lujemmin saamaan voiton ja lujittamaan sen".

Tuotannonvaltaamisen kautta yhteiskunnan haltuun poistuu tavaratuotanto ja samalla tuotteen herruus tuottajaan nähden. Yhteiskunnallisen tuotannon anarkian tilalle tulee tietoinen järjestäminen. Taistelu yksilöllisen

olemassaolon puolesta lakkaa. Sen kautta erkanee ihminen eräässä mielessä vasta lopullisesti eläinkunnasta, astuu eläimellisistä olemismuodoista todella ihmisellisiin.

Engels.

Keskuskomitean päätös tov. Trotskin asiasta

Tov. Trotskin kirje V. K. P.:n KK:n täysi-istunnolle

Kunnioitettavat toverit!

K.K:n tulevan täysi-istunnon teidonannossa on ensimmäisenä kohtana kysymys paikallisten järjestöjen päätöslauselmista "Trotskin esiintymisen" johdosta. Koska en voi sairauteni vuoksi ottaa osaa täysi-istunnon työhön, niin luulen helpoittavani tämän kysymyksen käsittelyä antamalla allaolevat lyhyet selitykset.

1. Olen katsonut, ja vieläkin katson että voisin puoluekeskustelussa tuoda esiin riittävästi perusteltuja, periaatteellisia ja tosiasiallisia vastaväitteitä sitä esitettyä syytöstä vastaan, että minä muka ajan takaa "leninismien tarkistamista" ja Leninin merkityksen "väheksymistä".

Olen kuitenkin kieltäytynyt selityksistä tällä pohjalla, ei ainoastaan sairauteni takia vaan myös siitä syystä, että jokainen lausuntoni näistä asioista nykyisessä keskustelutilanteessa, riippumatta sen sisällöstä, luonteesta tai sävyistä, syventäisi polemiikkia, muuttaisi sen yksipuolisesta kaksipuoliseksi, antaen sille vieläkin kärjistyneemmän luonteen.

Huolimatta siitä, että keskustelun aikana on minua vastaan tuotu useita väriä ja suorastaan hirvittäviä syytöksiä, minä nyt, arvostellessani koko keskustelun kulkua, arvelen että vaikenemiseni on ollut oikea menettely puolueen yhteisten etujen kannalta katsoen.

2. En kuitenkaan missään tapauksessa voi hyväksyä sitä syytöstä, että olisin ajanut jotain erikoista suuntaa ("trotskismia") ja pyrkinyt tarkistamaan leninismia. Esittämäkseni sanottu väite, että en minä tullut bolshevismiin luo vaan bolshevismi siirtynyt minun kannalleni, on minusta suorastaan hirvittävä. Esipuheessani "Lokakuun opetus" (siv. 62) minä sanon, että bolshevismi valmistautuu vallankumoukselliseen tehtäväänsä leppymättömästi taistellen ei ainoastaan "narodnikkilaisuutta" ja menshevismii

vastaan, vaan myös "sovittelevaisuuttakin" vastaan, s.o. sitä virtausta vastaan, johon minä kuuluin. Näiden viimeisten 8 vuoden aikana ei minulle koskaan ole päähän palkhantänyt katsoa mitään kysymystä niin sanotun "trotskismin" kannalta, jota olen pitänyt ja pidän poliittisesti jo kauan sitten likvidoituna. Olenko sitten ollut oikeassa tai erehtynyt siinä tai tässä kysymyksessä, joka on ollut puolueemme edessä, niin on minulla niiden ratkaisussa lähtökohtana ollut puolueemme yhteinen teoreettinen ja käytännöllinen kokemus. Ei ainoatakaan kertaa näiden vuosien aikana kukaan ole minulle puhunut, että jossain ajatuksessani tai ehdotuksessani olisi ollut havaittavissa erikoista "trotskismia". Aivan minulle odottamatta sukelsi tämä sana esille vasta väittelyssä, jonka kirjani "vuodesta 1917" aiheutti.

3. Kaikkein suurin poliittinen merkitys on tässä yhteydessä talonpoikain merkityksen arvioimisen kysymyksellä. Jyrkästi kiellän sen, että käsite "permanenttivallankumous", joka kokonaan kuuluu menneisyyteen, olisi missään määrin neuvostovallankumouksen aikana vetänyt minun huomiotani pois talonpojista. Jos yleensä olen sattunut lokaakuun jälkeen jossain erikoisasiassa palamaan sanontatapaan "permanenttivallankumous" niin on se tapahtunut puoluehistorian järjestyksessä, s.o. käsitelläkseni menneisyyttä eikä nykyisiä poliittisia tehtäviä. Pyrkimystä rakentaa tämän kysymyksen pohjalla sovittamatonta ristiriitaa ei nähdäkseni voida tukea vallankumouksen 8-vuotisella kokemuksella, jotka yhdessä olemme suorittaneet, eikä tulevaisuuden tehtävillä.

Samoin torjun väitteet ja viittaukset, että muka suhtautuisin "pessimistisesti" yhteiskunnallisen rakennustyöme kohtaloon vallankumouksen kulun hidastuessa Länessä. Huolimatta kaikista vaikeuksista, joita Neuvostovaltaa ympäröivä kapitalismi aiheuttaa, on neuvostodiktatuurin taloudelliset ja poliittiset apulähteet sangen suuret. Olen useaan

kertaan puolueen velvoittamana kehittänyt ja perustellut tätä ajatusta varsinkin kansainvälisissä kongresseissa, ja katson, että tämä ajatus säilyttää voimansa historian kehityksen nykyiselläkin ajanjaksolla.

4. Puolueen riitakysymyksiin nähden, jotka ratkaistiin XIII kokouksessa, en kertaakaan ole KK:ssa, eikä Työ- ja Puolustusneuvostossa, vielä vähemmän johtavien puolue- ja neuvostoelimiä ulkopuolella tehnyt minkäänlaisia ehdotuksia, jotka suoraan tai välillisesti olisivat vetäneet esille jo ratkaistuja kysymyksiä. XIII:n kokouksen jälkeen nousi esiin tai tuli selvemmin määritellyksi russia taloutta, neuvostovaltaa ja kansainvälisiä asioita koskevia tehtäviä. Niiden ratkaiseminen tuottaa erikoisia vaikeuksia. Näitä kysymyksiä ratkaistaessa en ole missään muodossa pyrkinyt esittämään minkäänlaista erikoista "ohjelmaa" KK:n työtä vastaan. Ne toverit, jotka ovat olleet läsnä Poliittisen Toimiston istunnoissa, KK:n, Työ- ja Puolustusneuvoston tai Neuvostoliiton Vallankumouksellisen Sotilasneuvoston täysi-istunnoissa, eivät kaipaa tähän vakuutukseen mitään todistelua. XIII puoluekokouksen ratkaisemat riitakysymykset on vedetty jälleen esille viime puoluekeskustelussa ilman että niillä olisi ollut tekemistä työni kanssa ja, sikäli kun minä voin käsittää, mitään tekemistä puolueen politiikan käytännöllisten kysymysten kanssa.

5. Siinä määrin kun kirjani "v. 1917" esipuhe on antanut muodollista aihetta viime puoluekeskustelulle, niin pidän minä ennen kaikkea välttämättömänä torjua syytöksen, että olisin painattanut kirjani KK:n seljän takana. Ollessani terveyttä hoitamassa Kaukaasiassa painettiin kirja aivan samoilla perusteilla, millä kaikki muutkin, minun tai muiden KK:n jäsenten, sekä yleensä puolueen jäsenten, kirjat painetaan. On itsestään selvää että KK:n asiana on määrätä puoluejulkaisujen kontrolloimisen muodot, mutta minä en ole mitenkään rikkonut niitä muotoja, jotka tähän mennessä ovat olleet voimassa, eikä minulla tietenkään ole ollut minkäänlaista aihetta tällaiseen rikkomukseen.

6. Esipuheessa "Lokakuun opetukset" kehitetään edelleen niitä ajatuksia, joita jo aikaisemmin, varsinkin viime vuosina olen esittänyt. Mainitsen tässä vain muutamia esityksiäni: "Europan vallankumouksen teitä" (Tiflis, 11 p. huhtik. v. 1924), "Näköaloja ja tehtäviä Idässä", (21 p. huhtik.), "Vappu Lännessä ja Idässä" (29 p. huhtik.), "Uudessa murroskohdassa" (esipuhe kirjaan "Kominternin 5 vuotta"), "Minkä etapin kautta me kuljemme" (21 p. kesäk.), "Kansalais sodan peruskysymykset".

Saksan vallankumouksen tappio syksyllä v. 1923 aiheutti kaikki ylläluetut esitykset, — ne painettiin "Pravdassa", "Isvestijassa" y.m. julkaisuissa. Ei ainoakaan KK:n jäsenistä, eikä Poliittinen Toimisto ole kertaakaan osoittanut minulle niiden virheellisyyttä. Samoin ei "Pravdan" toimitus ole kertaakaan varustanut esityksiäni huomautuksilla, eikä kertaakaan tehnyt pienintäkään yritystä osoittaa minulle, että se olisi eri mieltä jossakin kohdassa.

On itsestään selvää, että en pidä Lokakuun analyysiä, johon yhdistän myös Saksan tapahtuman, minään "ohjelmana", eikä päähäni edes juolahtanut, että kukaan voisi siinä nähdä minkäänlaista "ohjelman" aatosta, jota siinä ei ollut eikä voinut olla.

7. Mikäli syytösten piiriin on nyt vedetty muitakin kirjojani, niiden joukossa sellaisiaikin, joista on otettu useita painoksia, niin pidän tarpeellisena huomauttaa, että ei ainoakaan KK:n jäsenistä eikä Poliittinen Toimisto kertaakaan ole osoittaneet minulle, että jotain kirjaani voitaisiin tulkita "leninismien korjaamiseksi". Erikoisesti on tämä sanottava kirjasta "1905", joka julkaistiin Leninin eläessä, josta otettiin monta painosta ja jota puolueen lehdistö lämpimästi suositteli, mutta joka nyt on pääasiallisena aineistona minua syytettäessä leninismien korjaamisesta.

8. Esittäessäni näitä käsityksiäni on minulla, kuten jo alussa sanoin, yksi ainoa päämäärä: helpottaa täysi-istunnon työtä, sen ratkaistessa kysymystä, joka päiväjärjestyksessä tulee ensimmäisenä esille.

Mitä tulee niihin puoluekeskustelussa tois-

tettuihin lausuntoihin, että minä muka väkisin pyrin johonkin "erikoisasemaan" puolueessa, en alistu puoluekuriin, kieltäydyn joistakin puolueen antamista tehtävistä j.n.e., niin, antautumatta arvostelemaan näitä lausuntoja, teen sen ehdottoman, kategorisen, ilmoituksen, että olen valmis suorittamaan minkä tahansa työn, missä tuhansa toimessa, jonka KK. tehtäväkseni antaa, ja ilman tointakin, ja, mikä on itsestään selvää, millaisen tahansa puoluekontrollin alaisena.

On tarpeetonta erikoisesti todistaa, että

viimeisen puoluekeskustelun jälkeen asian edut vaativat minun mitä nopeinta vapauttamistani Vallankumouksellisen Sotilasneuvoston puheenjohtajan toimesta.

Lopuksi katson tarpeelliseksi lisätä, että minä en matkusta Moskovasta ennen täysiistuntoa, jotta minä tarpeen tullen voisin vastata mahdollisiin kysymyksiin tai antaa välttämättömiä selityksiä.

L. T r o t s k i.

15 p. tammikuuta v. 1925, Kreml.

Päätöslauselma тов. Trotskin esiintymisen johdosta

Hyväksytty 17 p. tammik. 1925 Venäjän Kommunistisen Puolueen KK:n ja Keskuskontrolli Komitean yhteisessä istunossa. KK:n jäsenten enemmistön äänellä kahta vastaan ja KK:n kaikilla äänillä yhden pidättyessä.

Bolshevikkipuolueen kaiken menestyksen perusehtona on aina ollut teräksen lujaa yhtenäisyys ja rautainen kuri, — mielipiteiden todellinen yhtenäisyys ieninismin pohjalla. Тов. Trotskin jatkuvat esiintymiset bolshevismia vastaan pakoittavat nyt puolueen joko luopumaan tästä perusehdosta tai kerta kaikkiaan lopettamaan tällaiset esiintymiset.

Kansainvälisessä mitassa pitävät porvaristo ja sosialidemokratia toveri Trotskin esiintymistä puoluetta vastaan V.K.P:n hajaannuksen ja siis yleensä proletarisen diktatuurin luhistumisen eteenä. Kansainvälinen imperialismi vetää tästä jo osittain käytännöllisiä johtopäätöksiäänkin määritellesään suhdetta Neuvostoliittoon, huolimatta siitä, että Neuvostoliiton asema objektiivisesti on lujempi kuin koskaan ennen.

Maassamme käsittävät kaikki neuvostovaltaa vastustavat ja häilyvät ainekset тов. Trotskin oppositioonesiintymiset rintaman kokoamiseksi puolueen politiikkaa vastaan, tarkoituksella horjuttaa proletariaatin diktaturia ja saada se tekemään myönnytyksiä porvarilliselle demokratialle.

Valtiokoneiston proletaarisvastaiset ainekset, jotka ovat "vapautuneet" puoluejohdon vallanalaisuudesta, panevat toivonsa тов. Trotskin taisteluun puolueen KK:ta vastaan. Proletariaatin diktatuurille ja erikoisesti sille тов. Leninin tärkeimmistä neuvosta, mikä koskee koko valtiokoneiston uudistamista työläisten ja talonpoikain vallan hengessä, tuottaa tämä suunta vahinkoa.

Toveri Trotskin oppositioonesiintymiset ovat niin puolueessa kuin sen ulkopuolella tehneet hänen nimensä kaikkien ei-bolshevististen, ei-kommunististen ja proletaarisvastaisen syrjätaipumusten ja ryhmittymisten lipuksi.

Yhdistämällä yleensä тов. Trotskin esiintymiset puoluetta vastaan voidaan niiden luonteenomaiseksi pyrkimykseksi merkitä V.K.P:n ideologian muuntamisen joksikin тов. Trotskin "uusmalliseksi bolshevismiksi" ilman leninismää. Tämä ei ole bolshevismia, tämä on bolshevismien korjaamisyritystä. Tämä on yritys vaihtaa salavilkkaa leninismi trotskismiin, se on yritys vaihtaa leniniläinen teoria ja taktiikka proletariaatin kansainvälisestä vallankumouksesta siihen menshevismien muunnokseen, jota ennen edusti vanha

trotskismi ja jota uudesti syntynyt, "uusi" trotskismi nyt edustaa. Nykyaikainen trotskismi on pohjaltaan kommunismin väärentämistä, läheistä sukua "europalaismalliselle" valemarskialaisuudelle, siis loppujen lopuksi sukua "europalaiselle" sosialidemokratialle.

Niiden muutamien vuosien aikana, jolloin tov. Trotski on kuulunut V.K. P:een, on puolueen täytynyt neljä eri kertaa väitellä tov. Trotskin kanssa yleisvenäläisessä mitassa erittäin tärkeissä asioissa puhumattakaan pienemmistä kiistoista.

Ensimmäisen väittelyn aiheutti Brest-Litovskin rauha. Tov. Trotski ei ymmärtänyt, että talonpoika ei halua eikä voi sotia ja ajoi politiikkaa, joka oli vähällä viedä koko vallankumouksen perikatoon. Virheen korjaamiseen ja Brest-Litovskin "loman" — vaikkakin huonoilla ehdoilla — saamiseen tarvittiin tov. Leninin uhkaus erota hallituksesta ja ankara taistelu puolueen VII puoluekokouksessa.

Toinen väittely oli ammattiliitoista, suhteesta talonpoikiin, jotka nousivat sotakommunismia vastaan, suhteista puolueettomien työläisjoukkoihin sekä yleensä puolueen suhtautumisesta joukkoihin ajankohtana jolloin kansalaisuutta jo oli päättynyt. Pelastaakseen puolueen virheestä, joka olisi voinut panna kaikki vallankumouksen saavutukset alttiiksi, tarvittiin yleisvenäläinen ankara väittely ja puolueen ydinjoukon jämnittynyt taistelu toveri Leninin johdolla trotskismiin "kuumeessa olevia huippuja" vastaan.

Kolmas väittely koski "puoluekoneistoa", "taloussuunnitelmaa" KK:n luuloteltua "talonpoikaista syrjäitpumuusta", "ikäpolvien taistelua" j.n.e. Väittely koski siis itse asiassa taasankin proletariaatin "taloudellista" liittoa talonpoikain kanssa, hintapolitiikkaa, rahareformia, työväen ydinjoukkojen puolueen politiikkaan perehdyttämisen välttämättömyyttä, puolueen joh-

toasemaan säilyttämistä taloudessa ja valtiolaitoksissa, taistelua ryhmien ja ryhmittymien "vapautta" vastaan, puolueen bolshevistisen kantajoukon johtoaseman säilyttämistä, — sanalla sanoen puolueen leniniläisen linjan säilyttämistä NEP:in aikana. Ja, tässä väittelyssä esiintyi tov. Trotski täysin selvästi pikkuporvarillisen syrjäitpumuksen äänitorvena. Hän yritti jälleen työntää puolueelle politiikkaa, joka olisi saattanut tuhota vallankumouksen, sillä tämä politiikka olisi katkaissut puolueen taloudellisen menestyksen jo vallan alkuasteellaan. Toveri Trotskin johtama pikkuporvarillinen oppositio saattoi itsensä sellaiseen asemaan, että koska se ei halunnut tunnustaa perusvirheitään, niin täytyy sen katsoa asioita "mitä huonompi, sitä parempi" kannalta, s.o. asettaa kyseeseen puolueen ja Neuvostovallan menestyminen.

Tämän bolshevismiin pikkuporvarillisen kukistamisrynnäköön torjumiseksi oli käytävä kiivas taistelu. Nyt on jo kaikille selviö, että trotskilaisten selitetyt syksyllä v. 1923 "maan perikadosta" olivat vain pikkuporvarillisen pelästyksen ilmauksia, epäluottamasta vallankumouksemme voimaan, ja osoittivat he täydellistä ymmärtämättömyyttä talouspolitiikkaamme kohtaan. Rahareformi, jota vastaan tov. Trotski asetti taloussuunnitelman, ja jonka hän ennusti epäonnistuvan, teki taloudellisen tilan terveeksi ja osoittautui mitä suurimmaksi askeleeksi maan taloudellisen uudistamisen tiellä. Huolimatta v:n 1924 kadosta, teollisuus kohoaa. Työläisten aineellinen asema paranee. Puolue on suoriutunut koetelemuksista entistä voimakkaampana. Leninin kutsunta lujitti puoluetta uusilla proletaarisilla voimilla. Mutta ellei bolshevistinen puolueemme olisi tehnyt niin ankaraa ja yksimielistä vastarintaa Trotskin puolmenshevistisiä uudistuvia esiintymisiä vastaan, olisi

maa, työväenluokka ja puolueemme lukemattomia kertoja joutunut todelliseen vaaraan.

Kaikki тов. Trotskin esiintymiset puolueen yleistä linjaa vastaan v. 1918—1924 juontavat loppujen lopuksi juurensa siitä, että hän puolimenshevikkinä ei ymmärtänyt proletariaatin merkitystä ei-proletaarisiin ja puoliproletaarisiin työtätekeviin kerroksiin nähden, sitä että hän alensi puolueen osuutta vallankumouksessa ja sosialistisessa rakennustyössä sekä että hän ei käsittänyt sitä, että bolshevistinen puolue voi toteuttaa historiallisen tehtävän vain silloin, kun se todella on aatteellinen kokonaisuus, yhdestä kappaleesta valettu.

Neljäs, paraillaan tapahtuva väittely on paljastanut vielä vakavampia rikkinäisyyksiä тов. Trotskin ja bolshevikkipuolueen välillä. Nyt on selvästi kysymys kahdesta, kaikessa toisilleen vastakkaisesta politiikan ja taktiikan perusjärjestelmästä. Nykyisessä väittelyssä тов. Trotski teki jo suoranaisen hyökkäyksen bolshevistista maailman katsomusta vastaan.

1) Тов. Trotski kieltää täydellisesti Leninin opetuksen Venäjän vallankumouksen liikkeellepanevista voimista alkaen v. 1904, mihin koko bolshevismien taktiikka Venäjän kolmessa vallankumouksessa on perustunut.

2) Bolshevistista määrittelyä vastaan Venäjän vallankumouksen liikkeellepanevista voimista ja leniniläistä opetusta vastaan proletariaatin maailman vallankumouksesta asettaa hän vanhan "teoriansa" permanenttisesta vallankumouksesta — teorian, joka on kärsinyt täydellisen vararikon Venäjän kolmessa vallankumouksessa (sekä myös Puolassa ja Saksassa) ja jonka тов. Lenin usein kuvasi ektektiseksi (eri katsomuksista kokoonpanuksi) pyrkimykseksi yhdistää "vasemmistolaisiin" fraaseihin pikkuporvarillinen, menshevistinen opportunisti sekä yri-

tykseksi loikata talonpoikaiskysymyksen ohi.

3) Hän yrittää uskottaa puolueelle, että bolshevismien täytyi ennen astumistaan diktatuuriin "aatteellisesti uudesta aseistautua", s.o. että bolshevismien muka täytyi luopua leninismistä ja astua trotskismien tielle.

4) Hän saarnaa bolshevismien kahden osaan jakautumisen teoriaa: a) bolshevismi ennen v. 1917 Lokakuun vallankumousta, jolla muka on toisarvoinen merkitys, ja b) bolshevismi v. 1917 Lokakuun jälkeen, jonka (bolshevismien) muka täytyi muuttua trotskismiksi voidakseen muka täyttää historiallisen tehtävänsä.

5) Itse Lokakuun historiaa tuikitsee hän siten, että ottaa pois bolshevikkipuolueen merkityksen siinä ja vetää esille oman persoonallisen osuutensa — "sankari ja joukot" — jonka ohessa hänen tarinallaan "rauhallisesta kapinasta" joka muka jo tapahtui 10 p. lokakuuta 1917, ei ole mitään yhteistä bolshevistisen katsantokannan kanssa aseellisesta kapinasta.

6) Тов. Leninin osuuden Lokakuun vallankumouksessa kuvaa hän erikoisen kaksimielisesti; esittää asian siten, kuin тов. Lenin olisi saarnannut vallankumousta anastustietä neuvostojen seläntaitse ja ikään kuin тов. Leninin esitys olisi itse asiassa johtunut siitä, että тов. Lenin ei ymmärtänyt tilannetta.

7) Тов. Leninin ja puolueen KK:n keskinäisen suhteen hän vääristelee perin juurin, kuvaten sitä kahden "vallan" keskeytymättömäksi taisteluksi. Тов. Trotski koettaa saada lukijat uskomaan tähän "selitykseen" siten, että (ilman KK:n lupaa) julkaisee katkelmia erinäisistä asiapapereista, jotka on esitetty valheellisessa valaistuksessa ja jotka vääristelevät totuutta.

8) Hän kuvaa kapinaa johtaneen puolueen KK:n merkitystä sellaisessa valossa, jotta nyt syntyisi epäluotta-

musta puolueen esikunnan kantajoi-
koa kohtaan.

9) Hän vääristelee vallankumouksen tärkeimpiä tapauksia helmikuun ja lokakuun välisenä aikana v. 1917 (hah-
ti- ja kesäkuun mielenosoitukset, heinä-
kuun päivät, esiparlamentti j.n.e.).

10) Hän vääristelee myös Kominternin Toimeenpanevan Komitean taktiikkaa. Koettaa syöstä sen kantajoukon vastuulle vastoinkäymiset Saksassa, Bulgariassa j.n.e., siten pyrkien kylvämään epäluottamusta V.K.P:n KK:ta ja Kl:n Tpk:ta kohtaan.

Näinmuodoin on тов. Trotski etään-
tynyt bolshevikkipuolueesta vuosi vuodelta ja viime aikoina kuukausi kuukaudelta yhä kauemmas. Erimielisyydet eivät koske vain menneisyyden kysymyksiä; vaan menneisyyden "tarkistamisella" tehdään tilaa suurille, todella poliittisille erimielisyyksille. Erikoisesti on тов. Trotskille tarpeen tuoda julki, että vanhassa bolshevismissa maka oli oikea siipi voidakseen tämän turviin nyt Nepin aikana muodostaa ehto-oikeistolaisen siiven V.K.P:een ja hidastuttaa maailmanvallankumousta, silloin kun on ilmeisenä porvarillinen vaara, jolle oikeistolaisen siiven muodostuminen V.K.P:een ja Kominterniin olisi mieluinen.

Leninismiin "tarkistaminen" vallankumouksen liikkeellepanevien voimien kysymyksessä (s.o. ennen kaikkea kysymyksessä proletariaatin ja talonpoikain keskenäisistä suhteista) on ei-bolshevististen katsantokantain "perustelua puolueen nykyistä politiikkaa vastaan talonpoikaiskysymyksessä". Kaikki puolue-keskustelut тов. Trotskin kanssa palautuvat yhä ja aina uudelleen тов. Trotskin vääraän, leniniläisvastaiseen arviointiin talonpoikain merkityksestä vallankumouksessa. Virheet tässä kysymyksessä tulevat erikoisen vaaralliseksi varsinkin nyt, kun puolue, esittämällä tunnuslauseen "kasvot kylvää

kohti", ponnistaa voimansa lujittaakseen "smytskan" kaupungin teollisuuden ja talonpoikaistalouden välillä, vetääkseen laajat talonpoikaisjoukot neuvostovallan rakennustyöhön, elävöittääkseen neuvostoja j.n.e., — ja kun vallankumouksen jatkuva menestyminen tai vastoinkäyminen ovat juuri riippuvaiset siitä, ovatko proletariaatin ja talonpoikaiston keskinäiset suhteet oikeat vai väärät.

Kansainvälisen politiikan peruskysymyksissä (fascismin ja sosialidemokratian merkitys, Amerikan merkitys Euroopassa, "demokraattis-pasifistisen ajanjakson" kestävyys ja luonne, joiden arvioinnissa тов. Trotskin kanta monessa kohdin lyö yhteen sos.-dem. "keskustan" y.m.s. katsantokannan kanssa) on тов. Trotskilla toinen kanta kuin V.K.P:llä ja koko Kominternilla, eikä hän edes vaivautunut edeltäkään selittämään mielipiteitään ei V.K.P:n KK:n eikä Kl:n Tpk:n edessä. V.K.P:n edustajisto Kominternin V kongressissa ehdotti V.K.P:n KK:n suostumuksella тов. Trotskille, että hän Internatsionaalen kongressissa selittäisi erikoiset katsantokantansa kansainvälisissä kysymyksissä. Toveri Trotski kieltäytyi tekemästä tätä kongressissa, mutta piti tarkoituksenmukaisena tehdä se jonkun ajan kuluttua eläinlääkärien kokouksessa — sivuuttamalla Kominternin ja V.K.P:n. Ei ainoassakaan suuremmassa kysymyksessä ole toveri Trotski viime aikoina esiintynyt yhdessä puolueen kanssa, vaan entistä useammin puolueen katsantokantoja vastaan.

Puolueen edessä on mitä tärkein poliittinen tehtävä: ottaa päättäväisesti se suunta, jolla poistetaan kaupungin ja maaseudun välillä vallitseva taloudellinen eristyneisyys s.o. pyrkiä jatkuvasti alentamaan kaupungin teollisuustuotteiden hintoja, luoda ehdot maataloudelliselle kohoamiselle (maan järjestely ja käyttö), kiinnittää mitä tarkemmin huomiotaan, jotta ensisijas-

sa maatalous, kooperatiivit (todellinen hyvinvointi, vaaleihin osanotto, luotto) elpyisivät ja kohoisivat, asettaa ja ratkaista kysymykset talonpoikain verorasitusten huojentamisesta ja veropoliittikan uudistamisesta sekä ratkaista, ponnistamalla puolueen kaikki voimat, kysymys maaseudun poliittisten olosuhteiden parantamisesta (että vaalit toimitetaan paremmin, puolueettomat talonpojat vedetään mukaan j.n.e.).

Vain tämä politiikka, joka perusteellaan on tov. Leninin määrittelemä, johtaa todella valtion teollisuuden voimistumiseen, takaa sille jatkuvan kohoamisen ja kasvun, keskittää ja suurentaa teollisuusproletariaatin yhteiskunnallista voimaa, — sanalla sanoen, ei sanoissa, vaan teoissa lujittaa proletariaatin diktatuuria Nep'in oloissa.

Ensimmäisenä koko tämän politiikan toteuttamisen ehtona on ehdottomasti se, että puolue säilyttää johtavan asemansa valtiollisissa ja taloudellisissa elimissä ja että se leninismin pohjalla muodostaa yhden kokonaisuuden.

Juuri tätä ratkaisevinta nykyisissä olosuhteissa: puolueen, työväenluokan ja talonpoikaiston keskenäisiä suhteita, tov. Trotski ei ymmärrä.

Tällainen asema on kiertämättömästi johtanut siihen, että kaikki ei-bolshevistiset ja bolshevismiin vastaiset ainekset niin maassamme kuin sen rajojen ulkopuolella iyöttäytyvät tov. Trotskin kantaa tukemaan, arvostaen ja kannattaen tov. Trotskin juuri siinä mistä V.K.P. ja Komintern häntä tuomitsevat. Puolueella, joka johtaa proletariaatin diktatuuria olosuhteissa, missä kaikilta proletaarisvastaisilta puolueilta ja ryhmiltä on riistetty "vapaus", täytyy kiertämättömästi olla vihollisia. Kaikki nämä viholliset, varsinkin varakkaan pikkuporvariston ideologit haluavat nykyisessä Trotskissa nähdä sen henkilön, joka järkyttää proletariaatin rautaista diktatuuria,

halkaisee puolueen, siirtää neuvostovallan toisille raiteille j.n.e.

Kaikki II Internatsionaalen johtajat, nämä porvariston nöyrimmät palvelijat, pyrkivät käyttämään hyväkseen tov. Trotskin aatteellista kapinaa leninismin perusteita vastaan, saattamaan leninismin, Venäjän vallankumouksen ja Kominternin huonoon valoon Euroopan työväenjoukkojen silmissä, voidakseen entistä lujemmin kytkeä sosialidemokraattiset työläiset porvariston riemuvaunujen aisoihin. Luopio P. Levi on julaisut tov. Trotskin kirjan "Lokakuun opetukset" saksankielellä, liittäen siihen oman alkulauseensa, ja Saksan sosialidemokratia on ryhtynyt levittämään tätä kirjaa ja laajasti suosittelee sitä sellaisena kirjana, joka on suunnattu kommunistia vastaan. Kominternista eroitettu Suvarin pyrkii synnyttämään hajaannusta Ranskan kommunistisessa puolueessa levittämällä vastavallankumouksellisia, perättömiä juttuja V.K.P:stä. Balabanova, Höglund ja muut kommunistiluopiot käyttäytyvät jotenkin samoin. Italialaiset fascistisosialistit "Avantissa", Saksan porvariston palkkalaiset "Vorwärtsissa", Renaudel, Grumbach, "Quotidienissa" ym. ym. — kaikki nämä ainekset esiintyvät solidaarisina tov. Trotskin kanssa, kannattaen hänen taisteluaan V.K.P:n KK:ta ja KI:n Tpk:ta vastaan.

Puolueettomat työläiset, joiden tulisi nähdä puolueen suuren työntekijän olevan mallikelpoisessa solidaarisuudessa puolueensa kanssa, näkevätkin itse asiassa kuinka tov. Trotski muutamien vuosien aikana on yrittänyt rikkoa puolueen yhtenäisyyttä, rankaisut-ta. Tällainen asema horjuttaa luokan alkeellistakin kuria, jota ilman proletariaatin voittoisa diktatuuri on mahdoton.

Talonpoikaisto, jonka tulisi nähdä, että kysymyksessä työväenluokan ja talonpoikaiston liitosta ei V.K.P:ssä ole pienintäkään horjuntaa ja että puo-

lue tässä kysymyksessä on yhtenäisempi kuin missään muussa, saa toveri Trotskin esimerkistä päinvastaisen käsityksen ja pääsee tässä tärkeimmässä kysymyksessä sen keskuudessa liikkeelle kaikenlaisia tarinoita. Tämä on mitä suurin uhka työläisten ja talonpoikain liitolle. Meidän puolueemme täytyy johtaa proletariaatin diktatuuria talonpoikaismaassa. Tämän diktatuurin toteuttaminen on mahdoton, jos toveri Trotski tällä tavoin saa riuhtoa talonpoikaista.

Nuoriso, joka aikaisemmin piti tov. Trotskia yhtenä puolueemme suurimpana johtajana, tulee vakuutetuksi siitä, että tämä johtaja vetää nuorison "ikäpolvien taisteluun", leninisin vastaiselle tielle.

Punainen armeija ja Punainen laivasto, joiden tulisi nähdä armeijan johtajan mallikelpoisesti alistuvan puoluekuriin ja ymmärtävän proletariaatin ja talonpoikaiston keskenäisen suhteen (armeijassamme on enemmistö talonpoikia), ovat nyt pakotetut näkemään tov. Trotskissa aivan päinvastaista. Seurauksena tällaisesta voi olla suuria vaaroja armeijan sisäiselle tilalle.

Koko puolue tulee vakuutetuksi siitä, että asiain näin ollen ei voi olla puhuttakaan, että V.K.P. säilyisi todella yhtenä bolshevistisena kokonaisuutena, ja vetää sen johtopäätöksen, että puoluetamme uhkaisivat suuret aatteelliset ja organisatoriset vaarat, jos se edelleen sallisi tov. Trotskin tällä tavoin taistella bolshevikkipuoluetta vastaan.

Leninin kutsunta, joka todella pyrkii omaksumaan oikean leninismän, tulee vakuutetuksi siitä, että tov. Trotski yrittää tyrkyttää leninismän sijalle trotskismän ja vaatii, että puolue täysin selvittäisi tilanteen.

Koko Komintern näkee, kuinka yksi V.K.P:n huomattavimmista jäsenistä asettaa esteitä Kominternin seksia-

bolshevisoimiselle ja itse asiassa aatteellisesti, poliittisesti tukee bolshevismän vihollisia II Internationaalen leirissä.

Asiain näin ollen KK:n ja KKK:n yhdistetty täysi-istunto katsoo, että jos puolue päättää jättää asian entiselleen, jatkaa tov. Trotski esiintymistään puoluetta vastaan, mikä olisi alkuna puolueen vieroittumiselle bolshevismista, jopa puolueen suoranaiselle hajoamiselle. Trotskismän torjumisen yhteydessä on ratkaistava kysymys, mitä on Venäjän Kommunistinen puolue v. 1925 — onko se bolshevistinen puolue, joka on valettu yhdestä kappaleesta ja seisoo leninismän järkkymättömällä kivijalustalla, vai onko se puolue jossa puolimenshevistiset mielipiteet saavat tulla "laillisiksi vivahduksiksi".

Tutustuttuaan tov. Trotskin 15 p. tammikuuta tekemään ilmoitukseen KK:lle, toteaa KK:n ja KKK:n yhteinen täysi-istunto, että tov. Trotski on valmis puolueen kontrollin alaisena täyttämään sen tehtävän, joka hänelle annetaan, mutta hän ei sanallakaan tässä ilmoituksessa tunnusta virheitään ja siis aikoo edelleen pysyä bolshevismän vastaisella kannalla, rajoittuen vain muodolliseen lojaalisuuteen.

Ottaen huomioon kaiken ylläselostetun, ja erikoisesti sen tosiasian, että tov. Trotski, huolimatta XIII puoluekokouksen tunnetusta päätöksestä jälleen on nostanut kysymyksen puoluejohdon perinpohjaisesta muuttamisesta ja harjoittaa propagandaa katsantojen puolesta, jotka tämä kokous jyrkästi tuomitsi.

KK:n ja KKK:n yhteinen täysi-istunto päättää:

1) antaa tov. Trotskille mitä ankaran varoituksen siinä mielessä, että kuuluminen bolshevistiseen puolueeseen ei ainoastaan velvoita sanallisesti vaan myös todellisesti alistumaan puoluekuriin sekä täysin ehdottomasti

kieltäytymään kaikista taisteluista leninisin aatteita vastaan:

2) ottaa huomioon, että armeijan johtamista ilman että koko puolueen vaikutusvallalla täysin tuetaan tätä johtamista, ja että ilman tätä tukea joutuu rautainen kuri armeijassa höltyymisen vaaraan ja että poliittisten työnteekijäin konferenssi sekä Neuvostoliiton Vallankumouksellisen Sotilasneuvoston fraksia kannattavat Trotskin poisottamista sotilaallisesta työstä sekä vihdoin, että Trotski itse ilmoituksessaan KK:lle on tunnustanut, että asian edut vaativat hänen pikaista vapauttamistaan Vallankumouksellisen Sotilasneuvoston puheenjohtajan tehtävästä — katsotaan Trotskin jatkuva työskentely Neuvostoliiton Vallankumouksellisessa Sotilasneuvostossa mahdottomaksi.

3) Kysymys Trotskin jatkuvasta työstä lykätään tulevaan puoluekokoukseen, sillä varoituksella, että jos Trotski uudelleen yrittää rikkoa tai laiminlyödä puolueen päätöksiä, niin on KK jo ennen kokousta pakoitettu katsomaan Trotskin kuulumista Poliitti-

seen Toimistoon mahdottomaksi ja asettamaan KK:n ja Keskuskontrollikomitean yhteisessä istunnossa kysymyksen hänen syrjäyttämistään KK:n työstä.

4) Puoluekeskustelu katsotaan päättyneeksi.

5) On jatkettava ja kehitettävä puolueen työtä trotskismiin ja bolshhevismin vastaisen luonteen perinpohjin selvittämiseksi alkaen v:sta 1903 aina "Lokakuun opetuksiin" saakka. Poliittisen Toimiston tehtäväksi jätetään opastaa kaikkia propagandajärjestöjä (puoluekouluja y.m.) tämän selvittämisessä sekä saattaa poliittiseen opetusohjelmaan trotskismiin pikkuporvarillisen luonteen y.m. sellaisen selvittäminen.

6) Selityspropagandan ohella Puolueen ja Nuorisoliiton sisällä on välttämätöntä laajasti ja kansantajuisesti selvittää puolueettomille työläis- ja talonpoikaisjoukoille trotskismiin hairahduksia ja sen vääriä teitä, jotka johdattavat työläisten ja talonpoikain liiton repeämiseen.

Vallankumouksellista itsearvostelua

PROLETAARISET vallankumoukset arvostelevat alati itseään. Tämän Marxin lauseen on Venäjän bolshevikkipuolue osottanut täysin paikkansa pitäväksi. Tov. Lenin ruoski usein omien heikkouksia — kulloinkin niitä, jotka sinä hetkenä olivat vallankumoukselle vaarallisimmat. Hänen esimerkkinsä jatkaminen puolueen velvollisuus.

Ukrainan K.P:n sihteeri E. Kviring on kirjottanut "Gruusian kapinan ope- tuksista". Hän on itse paikalla tutustunut menshevikkikapinan tapauksiin viime kesänä. Otteilla menshevikkien johtomiesten omista lausunnoista todistaa hän, kuinka tuo kapina oli saatu aikaan ulkoapäin, imperialistien varoilla, ja oli sen tarkoituksena pitää val- taa sen aikaa, että imperialistit ennät- täisivät "avuksi", s.o. tulisivat otta- maan saaliinsa, Kaukaasian öljy- y.m. rikkaudet, joiden takia koko "vapaus- liike" oli pantu käyntiin. Nähdessään tekosensa tulokset, ja kapinan toivot- tomuden, vetivät sen alemmat toi- meenpanijat, joku johtajakin, johto- päätökset: aseellinen taistelu neuvos- tovaltaa vastaan on toivoton, ja sitä- paitsi maanpetollinen, rikossellinen työtätekevää kansaa vastaan.

Sen johdossa olikin etupäässä aate- listoa — jota Gruusiassa on erikoisen runsaasti ollen se suhteellisesti pientä kyläylimystöä, mutta sitä julkeampaa riistännässään, sen kun oli vähäiseltä alustalaisjoukolta kiskottava "aatelis"- elämänsä kulungit. Näiden kapina sai- kin liikkeelle vain pienet joukot, par- haassa tapauksessa 150—200 henkeä, joita kukistamaan ei armeijaa tarvittu, kommunistijoukot sen tekivät. Kapi- nallisten masentamiseen otti osaa pai- kallisia talonpoikaisjoukkoja, jotka samalla alkoivat karkottaa kylistään aate- lisiä — jotka olivat saaneet verrattain rauhassa elellä kumouksenkin aikana

ja jatkaa kansan harhaan johtamista, jopa riistämistäkin.

— Entä se itsearvostelu?

Tov. Kviring esittää ensin virheet ta- loudellisessa politiikassa. Verot eivät kylläkään olleet korkeat — n. 2 ruplaa henkeä kohti. Kipeämpi oli kysymys silkistä ja villasta. Niiden ostoon on osuuskunnilla ollut yksinoikeus ja ovat ne maksaneet liian alhaisia hintoja, puolet sodanedellistä. Sotakommunis- min pakko-oton jätteitä ilmennyt. — Sitten leipäkysymys. Länsi-Gruusiassa viljellään maissia, jonka tuottajilla oli menshevikkiaikana etuja. Nyt kun tulee halpaa viljaa Venäjältä, kärsivät siitä maissin tuottajat. Virhe on ollut siinä, ettei ole huomattu maissin maasta vien- tiä. Sitten puristavat "sakset" — teo- lisuustuotteiden hinnat ovat korkeat. Osuustoiminta heikko.

Neuvostokoneistossa on ollut vikaa. Kommunistit eivät ole osanneet vetää puolueettomia neuvostotyöhön eikä osuustoimintaan. Neuvostovallan edus- tajain käyttäytyminen ei aina ole ollut moitteetonta. Virkavaltaa ja virastohi- tautta ilmennyt. Uskontoasiassa mene- tely edesvastuuttomasti, sulettu kirk- koja, vaikka niitä joku väestönosa, ehkä vähemmistökin, olisi halunnut käyt- tää. Hautausmaista on tehty puistoja tavalla, joka on loukannut osaa väes- töstä.

Näitä virheitä on puolue lujalla kä- dellä käynyt oikaisemaan. Samalla ryhdytty kohottamaan köyhää talon- poikaisväestöä itsetoimintaan. Varaton maalaiskansa on innostunut tähän. Eräs menshevikkien johtaja, Devdariani-San, on eronnut heistä ja johti äskettäin suu- ren kokouksen — 600—700 henkeä — Tiflisissä, jossa ent. menshevikit selit- tivät olleensa väärässä ja ryhtyivät po- sitiiviseen vallankumoustyöhön.

Gruusian virheistä on otettava oppia muuallakin, huomauttaa tov. Kviring.

Suomen lahtari rosvoretkestaan Karjalaan

SUOMEN lahtarit tähtäsivät katseensa metsäriikkaan Kauko-Karjalan valtaamiseen heti kun saivat työväestön vallan kukistettua Suomessa v. 1918. Luokkasodan vielä kestäessä Suomessa, olivat he jo ähetäneet retkikuntia valtaamaan Venäjän puoleista Karjalaa. He laskivat että niin kaivan kuin vallankumoustaistelu Venäjällä ei vielä ollut lopullisesti ratkaistu, oli heillä mahdollisuuksia siepata käsiinsä valta myöskin Venäjän puoleisessa Karjalassa.

Suomen lahtarit ja niiden hallitus on pyrkinyt kaikkiin tapoihin antamaan valloitusohjelman sen leiman, että he muka vain "heimorakkaudesta karjalaisiin veljiin" tahtovat "vapauttaa Karjalan vieraan vallan alaisuudesta", ja että Karjalan kansa olisi heidän apuaan pyytänyt.

Tosiasiassa kuitenkin on ettei Karjalan kansa ole pyytänyt Suomen lahtarien apua eikä ilmaissut haluaan liittyä Suomen lahtarien vallan alaiseksi. Ainoastaan pieni ryhmä Karjalan entisiä kyläkauppiaita y.m. kulakkeja on vapaaehtoisesti siirtynyt Suomen puolelle ja koettanut Suomen lahtarien avulla päästä jälleen entiseen ja — jos mahdollista — suurempaan herra-asemaan Karjalan kansan yli kuin mitä sillä tsaarivallan aikana oli, koska se oli Neuvostovallassa menettänyt mahdollisuuden riistää ja orjuuttaa Karjalan köyhää työtätekevää väestöä. Verrattomasti suurin osa siitä karjalaisesta väestöstä, joka suomalaisten tekemien ryöstöretkien aikana joutui Suomen puolelle, joutui sinne siirtymään joko pakotettuna taikka houkutuksilla ja lupauksilla petettyinä.

Suomen lahtarit itse todistavat näin olevan. Niinpä Suomen lahtariterrorin verisin ylistelijä, lahtarikirjailija Ilmari Kianto, kirjassaan "Suomi suureksi Viena vapaaksi, sotakesän näkemyksiä", kertoo lahtarijoukon kesällä 1918 Karjalan tekemästä rosvoretkestä, selittäen sivuilla 136—137 kuinka Karjalan rahvas otti rosvoretkeilijät vastaan. Hän sanoo: "Saapumisemme Vaarakylään herätti yleistä kauhistusta. — — Toiset pakenivat vuotei-

siinsa, toiset piiloutuivat lattiajn alle, karsinoihin, mikä pakenee kylän kylmimpään ja pimeimpään "tshupukkaan", mikä kiipeeä 'sarajalle' tai paneutuu vastain alle 'poklietaan' ja kuuntelee sieltä korvat höröllä."

Ilmari Kianto oli itse rosvojoukon mukana tekemässä Karjalan kulakkien kanssa agitatsionia, jotta saataisiin Karjalan kansalta kokouksissa puristettua jollain tavalla "päättös", että he haluavat liittyä Suomen vallan alaiseksi. Ja kynnilisesti kertoo Kianto kirjassaan kuinka ovelasti m.m. eräs kulakki Tarasoff — tietenkin Kiannon ja kumppanien ohjaamana — osasi diplomaattisesti puhua saadakseen kokouksen tekemään haluamansa päätöksen. Kianto sanoo: "Monta tuntia kesti kokous. Soudettiin ja huovattiin. Tingittiin ja helpotettiin — ja taas kiskottiin korkein hinta. Me olimme muuttuneet bazaarikauppiaiksi. Me kaupittelimme Suomen Hallituksen tavaraa, rihkamaa — vieläpä viljaakin."

Karjalan kansaa kiusasi silloin kova nälkä. Viljaa ei sinne hevän voinut viedä muualta kuin Suomesta käsin. Ja tuolla karjalaisten nälällä keinottelivat Suomen lahtarien rosvojoukon henkiset johtajat — Kianto ja kumppanit.

Mutta eivät nuo lahtariagentit sittenkään saaneet Karjalan työtätekevää kansaa suostumaan esittämiensä päätösten tekoon. Niinpä kirjoittaa Kianto tuolloisesta agitatsionikokouksesta Kiestingissä, jossa he niinkään pelasivat kansan nälällä, mutta eivät saaneet mieleistään päätöstä — ja puhkeaa lopuksi oikeaan lahtarisuiseen huudahdukseen: "Kirvotkoot tuliset kekäleet kiestinkiläisten kantapäille siitä akkamaisesta päätöksestä, minkä he tänään ovat laatineet. Heimoveljet! Orjanmerkki on teidän otsallanne! Muuta ei ole sanottavaa. Jääkää hyvästi!" — Kas tuossa oiva näyte siitä kuinka häikäilemättömästi rosvoretkeilijäin henkiset muonittajat koettivat pakoittaa Karjalan työtätekevää kansaa hyväksymään esittämänsä päätöslauselmat lahtari-Suomeen liittymisestä. Mitä kaikkea he sanoivatkaan kokouksissa, millä

kaikella he uhkasivat — siitä voi saada jonkunlaisen käsityksen, kun näkee mitä he julkisessa kirjassaankin sanovat.

Rosvoretkeilijät olivat varkaita ja hulikaaneja. — niin sanoo niiden johtaja, jääkärikapteeni Kuisma. Kianto kertoo kirjassaan siv. 223—224 kuinka jääkärikapteeni raportissaan Suomen lahtarihallitukselle valittaa, että retkikunnan osanottajat ovat "hulikaaneja", "varkaita" ja "raukkoja" — ja jatkaa: "täytyy lausua että jos rupeaisin karsimaan pois kaikki, jotka ovat itsensä häpäisseet, ei jäisi jällele juuri ketään". — Tietenkään eivät nuo johtajat kuitenkaan lukeneet itseään hulikaaneiksi ja varkaiksi, ja siitä johtui että heidän käsityksensä mukaan sentään oli muutamia kunnan miehiäkin rosvosakissa. Vaikka

tosiasiahan on, että juuri nuo johtajat olivat sakkinsa suurimpia hulikaaneja ja rosvoja — rosvojen johtajina olivat he itse päärosvoja.

Tämä rosvoretki, josta Kianto kertoilee, oli yksi niistä monista, joita Suomen lahtarit Karjalaan järjestivät. Niiden tarkoituksena oli saada ryöstettyä Karjalan metsät suomalaisten kapitalistien kauppatavaraksi. Nuo lahtarien ryöstöhommat eivät onnistuneet. Ne aiheuttivat paljon vahinkoa ja kärsimyksiä Karjalan asukkaille. Mutta rosvojoukot tulivat kerta toisensa perästä ajetuksi verissäpäin takaisin lähettäjänsä tykö. Ja Karjalan työtätekevä kansa saa nyt vihdoinkin rauhassa rakentaa omaa työn tasavaltaansa.

K. M. E.

Marx- ja Engels-tutkimusten alalta

Historiallinen väärennys. Kautskyn kirjasta "Tie valtaan" (siv. 47—52) tiesimme jo, että Engelsingin johdanto Marxin kirjaan "Luokkataistelut Ranskassa 1848—1850" oli karsittu. Saksassa uhkasi taantumus 1890-luvun alussa uusilla kuristuslaeilla ja s.-d. puoluehallinto pyyhki Engelsingin kirjoituksesta pois "vaaralliset" paikat. Engels itekin suostui tuohon. Mutta hän suuttui, kun "Vorwärts" sitten julkaisi kirjoituksen, jossa tuosta karsitusta johdannosta sitaatteja mielivaltaisesti yhdistellen koetettiin tehdä Engelsistä "rauhallisen ja väkivaltaa vastustavan taktiikan puoltaja mihin hintaan tahansa". Kirjeessä Paul Lafarguelle purki vanha Engels vähän ennen kuolemaansa suuttumuksensa tuon johdosta.

Mutta vaikka tiedettiin tuon johdannon käsikirjoituksen olevan Berlinissä, ei sitä edes 1918:n jälkeen julkaistu. Kautsky ja Bernstein eivät sitä "löytäneet". Sen löysi vasta äskettäin Saksan sos.-dem. puolueen arkistosta tov. D. Rjasanov etsiessään Marxin ja Engelsingin käsikirjoituksia Moskovan Marx- ja

Engels-Instituuttia varten. Nyt tiedämme mitä nuo poisjätetyt paikat sisältävät. Niissä puhutaan siitä, kuinka sosialidemokratian yhä kasvava voima on koetettava säilyttää "ratkaisevaan hetkeen" saakka. Ja päinvastoin kuin oli uskoteltu, että Engels siinä, "testamentissaan", tuomitsisi katutaistelun vanhenneena ja kelpaamattomana, hän siinä selittääkin, missä suhteessa se, edellytysten muututtua, tulee muuttumaan: passiivisen barrikaaditaistelun tilalle tulee avoin hyökkäys suuremmin joukoin.

Mutta vaikka näin oli asian laita, ja vaikka esim. Bebel ja Kautsky tämän tiesivät, eivät he ole tuoneet julki totuutta, vaan saivat revisionistit jatkaa väärennystä ilman että heidän puoleltaan asiaa täysin selvitettiin. Saksalainen tov. Paul Frölich huomauttaa, kuinka paljon tuhoa tämä väärennys sai aikaan. Se oli jo tuhota Marxin ja Engelsingin elämän työn, kunnes Lenin heidän vallankumousoppinsa jälleen kirkasti.

"Väärennetty johdanto tuli tuhoi-

saksi Saksan sosialidemokratialle ja II:lle Internatsionaalelle, sanoo tov. Frölich. Valtiollinen tilanne oli 1890-luvulla erittäin suotuisa opportunismille. Tuo johdanto tuli mestarin tahtoa vastaan ei vain tämän opportunismin tueksi, vaan repi se samalla rikki kaikki padot, jotka sitä olisivat voineet estää. Engelsin todistelu oli niin sitova, luottamus hänen sotilaalliseen kekkemukseensa kuten hänen vallankumoukselliseen tahtoonsakin niin voimakas, että tämä "poliittinen testamentti" tuli silmäinkaihtimeksi radikaalisillekin ajattelijoille. Vain yksi esimerkki. Parvus on epäilemättä 90-luvulla vaikuttanut hyvin hedelmöittävästi Saksan puolueen ajatteluun. Kun hän 1896 jälleen heitti suurlakkokysymyksen keskusteltavaksi, vetosi hän Engelsin lausuntoon, että barrikaditaistelu on nyt enää mahdoton ja suurlakko sen takia vallankumouksen väline. Sille rakennettiin vallankumouksellisen puolueen organisatoriset tehtävät. Enemmänkin. Nakopiiri rajoitettiin siihen määrin, ettei enää ymmärretty puolueen olemusta, vaition olemusta eikä proletaarisen vallankumouksen muotoja. Sosialidemokratian poliittisen ajattelun eteen vedettiin aita, jonka yli uskaltivat hypätä vain aivan rohkeat, kuten Rosa Luxemburg, eivätkä nekään täysin päättävästi."

Nyt on totuus kuitenkin paljastunut. Yhä vaikeampi on noskelaisilla työväen edessä naamioida itseään "marxilaisiksi". Rehellisemmät heistä sen myöntävätkin, mutta häpeämättömämmät jatkavat julkeaa peliään yrittäen yhä Marxin ja Engelsin nimillä verhota siirtymistään porvariston rintamapuolelle luokkasodassa.

Marxin ja Engelsin teosten julkaiseminen.

Mutta eihän tämä Engelsin johdannon vääremys ole ainoa. Tov. Rjasanov näytti Kominternin V kongressissa yhtä Marxin ja Engelsin kirjeenvaihdon osaa, josta roikkui paksu tukku paperiliuskoja — ne paikat, jotka muka "vähäisinä persoonallisina asioina" on niistä poisjätetty.

Marxin ja Engelsin teokset. Kominternin V kongressi tervehti Venäjän K.P:n XIII:n puoluekokouksen päätöstä lyhyessä ajassa julaista Marxin ja Engelsin teosten täydellinen painos. Tov. Rjasanov selosti, että ne tulevat käsittämään 50 nidettä; niin paljon on hän löytänyt vielä julkaisemattomia käsikirjoituksia. Esim. Marxin "Pääomaan" tulee uusi osa ja Engelsin "Anti-Dühringiin" useita lisälukuja.

Mutta tähän kokonaispainokseen ennättävät tutustua vain tutkijat. Tarkotus on toimittaa myös eri kielillä valitujen teosten painoksia kaiken kansan luettavaksi. Pääkielillä julkaistaan yksi "rautapainos" — sama teksti, M:n ja E:n tärkeimmät sanottavat kaikille työläisille. Toinen osa tulee erilainen eri kielillä, sisältäen valituita kirjoituksia siitä, mitä M. ja E. ovat kirjottaneet asianomaisista maista (Englannista, Ranskasta, Saksasta, Venäjästä).

Tov. Rjasanov huomautti, kuinka tärkeätä on proletaarisen taistelijan aina väliin pistäytyä kammioonsa ottamaan oppia suurilta opettajiltaan. Kun taas tulee aseitten aika puhua ja saamme voiton, silloin aukenee laajat tutkimuksen mahdollisuudet. On muistettava, että ilman vallankumouksellista teoriaa ei ole menestyksellistä vallankumouskäytäntöäkään.

Katsaus Neuvostoliiton suomenkieliseen kirjallisuuteen

KIINNITTAMATTA tällä kertaa erikoista huomiota sotakommunismien kaudella — vuosina 1918—22 — Neuvostovallassa julkaistuun suomenkieliseen kirjallisuuteen, jota on lähes sata eri kirjaa ja joissa on monia yhä edelleen varsin arvokkaita, m. m. тов. Leninin kirjoittamia, mainitsemme viime aikoina ilmestyneistä kirjoista.

Oppikirjoja.

Sekä kouluja että kansalaisten itseopiskelua varten ovat käytettävissä:

Alkeismaantiede, tekijä U. Tuurala, käsittelee **Sosialististen Neuvosto-Tasavaltojen Liiton** alueen ja katsauksen rajavaltioihin. Se on Kustannusosuuskunta "Kirjan" kustantama Leningradissa, käsittelee 156 sivua ja maksaa 1 rpl. 75 kop.

Tämäkin kirja tulee osaltaan poistamaan suomenkielisten lukijain huutavaa asiallisen kirjallisuuden puutetta tällä alalla. Teoksen kirjoittaja merkitsee alkulauseessa muutamia heikkouksia, joita kirjassa tulee olemaan. Sellaisia voikin vähän merkitä kielellisessä ja tyylillisessä suhteessa, esim. kotiseudussasi — sanan kotiseudullasi asemasta ja kokoutuu — sanan kokoontuu asemasta. Kirjan kahdellaan asiallinen tarkoitus — olla oppikirjana työkouluissa ja tietokirjana täysikasvuiselle väestölle — ei myöskään ole voinut olla häiritsevästi vaikuttamatta kokoonpanoon. Siten yleisen maantiedon ala on väkisininkin paisunut laajaksi, vaikka sitä asian kannalta katsoen on sitenkin täytynyt liiaksi supistaa. Asiatarkkuus on kärsinyt.

Sosialististen Neuvosto-Tasavaltojen Liiton maantiedon kokoonpanolle olisi ollut eduksi käyttää Valtion suunnitelmakomitean (Gosplan) aluejakoa. Siten kirja olisi käsiteltävissä olleesta aineksestä välittömästi saanut suuremmassa määrässä taloudellisen sisällön kuin nyt. Kunkin alueen selostuksen jälkeen olisi silloin esim. taulukkoina voinut liittää tärkeimmät taloudelliset tilastotiedot. Teok-

sen suurin puute on kuitenkin sen kuvattomuus ja karttattomuus, mikä ei kuitenkaan ole tekijän vika. Erittäin tervetullut näinkin ja suositeltava suomenkielisen varttuneemmankin väen luettavaksi, että ensimmäisen työläisvallan maantieteellinen mahtavuus ja rikkaus asiallisesti selvenisi.

T. T.

Tjumenevin: Työn historia on oivallinen johdatin taloustieteen tuntemiseen. Se on omistettu oppikirjaksi työkouluille, mutta on yhtä välttämätön kaikille täysikasvuksillekin kasalaisille tiedonvälineenä. Se käsittelee sisällysluetteloineen 176 sivua ja maksaa 1 rpl. 65 kop. Helppotajuisesti esitetään siinä työn ja talouselämän kehityksen kulku alkuihmisen ja alkuperäisen kommunismin kaudelta aina viime aikoihin asti. Sen luettuaan on selvillä tuotantotapojen ja -keinojen johdonmukaisesta kehityksestä, tuotantotapojen muuttumisen yhteydessä tapahtuneen työn järjestyksen eri muotojen vaihdoksista ja siitä johtuneesta yhteiskunnan eri luokkien välisten yhteiskunnallisten eli tuotannollisten suhteitten muodostumisesta. Ja nämähän ovat asioita, joista jokaisen työtätekevän tulee olla tietoinen. Vasta ne tiedot omattuaan pystyy oikealta pohjalta jatkamaan lähempää tutustumista taloustieteeseen yleensä. Tästä syystä on kirja välttämätön jokaiselle työtätekevälle, sillä aikaisemmin ei sitä vastaavaa ole suomekielellä ollut saatavissa.

K. M. E.

Venäjän historia — tekijä J. E. Latukka — sekä työkouluja että kaikkien kansalaisten historiallisia tietoja kehittävänä ja täydentävänä, on suomenkielellä ainoa kirja, joka antaa todellisen, taloudelliseen elämään ja sen pohjalla keuhittyneihin luokkataisteluihin perustuvan kuvan Venäjän kansan kovista kohaloista sen kamppaillessa tsarismia ja pääoman valtaa vastaan. Kirjassa käsitellään Venäjän historiaa historiantakaiselta ajalta

alkaen aina siihen asti kuin valta Lokakuun vallankumouksessa siirtyi proletariaattia johtavan bolshevikipuolueen käsiin. Jokaisen suomalaisen tulee tarkoin tutustua tähän kirjaan, sillä se antaa kuvauksen Venäjän mainehikkaan proletariaatin vallankumoukseen ja sen jälkeiseen aikaan. Kirja käsittää 183 sivua ja maksaa 2 rpl.

K. M. E.

Poliittisen tietoisuuden kirja — tekijä P. Kovalenko — on omistettu sekä työkouluille että kaikille kansalaisille ja sisältää perustiedot nykyajan ihmisen yhteiskunnallisesta elämästä. Helppotajuisessa muodossa se antaa yleispoliittiset pohjatiedot, jotka jokaiselle työtätekevälle ovat välttämättömiä ja joiden pohjalla on helpompi käsittää vaikeatajuisempia poliittisia kirjoja. Ja sellaisena sitä on suositeltava kaikille kansalaisille. Kirja käsittää 104 sivua ja maksaa yhden ruplan.

K. M. E.

Uutta Lenin-kirjallisuutta.

Erikoisessa Lenin-kirjallisuuden sarjassa on Kustannusosuuskunta "Kirjan" kustannuksella ilmestyneet:

Leninin — Kirjoituksia uskonnosta. Tov. Y. Siro'an suomentama ja toimittama. Kirja sisältää tov. Leninin kirjoitukset: 1) "Sosialismi ja uskonto", jossa käsitellään niitä kapitalistisen riistoyhteiskunnan esille tuomia syitä, joiden vallitessa uskonnolla on ymmärrettävä pohja sorretun ja vähätietoisien työtätekevän väestön keskuudessa, miten Venäjän vallankumouksen ja työväenpuolueen erikoisesti Venäjän oloissa on suhtauduttava uskontokysymykseen. (Tämän kirjoituksen on tov. Lenin kirjoittanut v. 1905.). 2) "Työväenpuolueen suhteesta uskontoon". Tässä kirjoituksessaan, joka on kirjoitettu v. 1909, selvittelee tov. Lenin Marxin ja Engelsin suhtautumista uskontoon ja torjuu etupäässä Saksan reformististen sosialidemokraattien toisaalta ja anarkististen uskontovastaisten kiihkoisan esiintymisen toisaalta. Tov. Lenin osoittaa kuinka reformistiset sosialidemokraatit julistaen uskonnon "yksityisasiaksi" puolueeseensakin nähden, tulevat avustaneeksi

riistäväää porvaristoa uskonnolla keinottelussa, ja toisaalta ne kiihkoilijat, jotka asettavat uskonnonvastaisen taistelun luokkataistelun edelle (pääasiaksi), niinkään hyödyttävät porvaria, heikentäessään ja hajottaessaan siten proletariaatin luokkataistelua riistäväää porvaria vastaan. 3) "Luokat ja puolueet suhteessaan uskontoon ja kirkkoon." Tässä kirjoituksessaan, joka niinkään on kirjoitettu v. 1909, käsittelee tov. Lenin uskontokysymyksessä esiintyneitä keskusteluja Venäjän duumassa Synoodin kustannusarvion esillä ollessa, ja osoittaa kuinka kaikki porvarillisten sekä pikkuporvarillisten puolueitten edustajat pitivät uskontoa välttämättömänä työlätekevään kurissa pitämisen keinona. Ja ainoastaan bolshevikinen edustaja paljasti tuon herrojen taitavasti punoman uskonnolla pimittämisen ja riistämisen politiikan. 4) "Kirje Maksim Gorkille", jossa tov. Lenin terävin ja purevin sanoin ruuskii ystävänsä Maksim Gorkia siitä, että tämä oli eräässä kirjoituksessaan puhunut uskontoa kannattavalle porvaristolle "jumalanetsimisen lykkäämisestä joksikin aikaa" ja että "jumalia ei etsitä, — ne muodostetaan". Tov. Lenin osoittaa, kuinka "jumalanetsintä ei eroa jumalanmuodostamisesta tai jumalanluomisesta j.n.e. yhtään enempää kuin keltainen piru eroaa sinisestä pirusta", joten sellaisesta puhuminen merkitsee vain ovelampien uskonnollisten pimityskeinojen muodostamista.

Kirjan hinta on 35 kop.

Leninin muisto, toimittanut V. Ojanen. 88 sivua, hinta 50 kop. — Ennen sanottiin Suomessa "helmivyöksi" paraiden runojen kokoelma. Tätä voisi sanoa vaikka patruunavyöksi. Sillä se on täynnä vallankumoustaistelijan asevaraston ammuksia. — Leninin lauseita. Parhaat Leninin opetukset, tivistetyimmät taistelutodut, innostavimmat taisteluun kutsut on tähän koottu, järjestettyinä osastoihin: Lenin puolueen rakentajana ja vallankumouksen johtajana, työväen ja talonpoikain liiton luojana, Lenin ja Puna-Armeija, Lenin ja Komintern. Otteiden ymmärtämiseksi on aina joku rivi selitystä, ja taas Leniniä. Välillä lyhyitä pätkiä tov. Krupskajan, Stalinin, Sinovjevin, Buharinin kynistä.

Muhsamin runo, vankilassa kirjoitettu, ja Leninin elämäkerran pääkohdat lisäksi.

Tämän vihkosen sitaatteja ja tietoja sopii käyttää Lenin-juhlia toimeenpantaessa. Niiden ympäri voi järjestää Lenin-opiskelunsa. Ja niistä sopii aina uudestaan etsiä virkistystä, rohkaisua. — Suomenkos on hyvää ja ulkoasu, kuvineen huofiteltu. Y. S.

Nuorisolle

Kommunistisen Nuorisointernationalen IV kongressin teesit ja päätökset. KNI:n kustantama. Sivuja 64. Hita 45 kopeekkaa.

Tästä KNI:n viimeisen kongressin päätöskokoelmasta saa jokainen järjestötoiminnassa mukana oleva selvän kuvan kansainvälisestä kommunistisesta nuorisoliikkeestä. Kaikki nuorisoliikkeen eri puolet tulevat niissä esille. Erikoisesti nuorisoliittolaiset ovat teeseihin ja päätöksiin tutustumalla tilaisuudessa saamaan jokapäiväiselle ja monasti vähäpätöiseltä näyttävälle toiminnallensa laajan kansainvälisen taustan. Yleispoliittisten suunta-voivojen ohella annetaan samalla yksityiskohdaisia tietoja ja ohjeita jokapäiväistä ”pikkunäpertelyä” varten. Paitsi jokaiselle nuorisoliittolaiselle, on kirja tärkeä myöskin puolueen jäsenille, opettajille y.m. organisaationija valistustyöntekijöille sisällön monipuolisuuden vuoksi.

Kansainvälisen kommunistisen nuorisoliikkeen suunta voidaan määrittellä näin: bolshevisoininen ja joukkojen luo. Järjestötoiminnassa eri puolilta maailmaa kootut parhaat kokemukset leninismiin yhdistämällä voidaan rakentaa koko maailmaa käsittävä yhtenäinen, teräksenuja, mahtava taistelujärjestö. Sitä työtä parhaillaan suoritetaan kommunistisessa nuorisoliikkeessä kautta maailman. Tämän päätöskokoelmaan tutustumalla saadaan kuva toiminnan suunnasta ja sisällöstä, virheistä ja saavutuksista.

KNI:n IV kongressin teesien ja päätösten tunnetuksi tekeminen on lähinnä nuorisoliittolaisten iskutehtävä. V. A.—o.

I. Stalin: Lenin ja leninismi. Suomenkos, Kustannus-Osuuskunta ”KIRJA”, Leningrad. Sivuja 121, hinta 75 kop.

Erinomainen kirja. Epäilemättä parhain leninismistä käsittelevistä tähän saakka ilmestyneistä kirjoista. Lyhyin, selvin vedoin, vaatimattomin sanoin esitetään siinä leninismien syvimät perusteet. Esitetään niin, että niistä rakentuu ehjä, selväpiirteinen kokonaisuus.

Kirja sisältää — paitsi puhetta Kremlin kurssilaisten illanvietossa — seuraavat luvut: 1) leninismien perusteista; 2) leninismien historialliset juuret; 3) metodi; 4) teoria; 5) proletariaatin diktatuuri; 6) talonpoikaiskysymys; 7) kansallisuuskysymys; 8) strategia ja taktiikka; 9) puolue ja 10) tyyli työssä. — Hyvä lähdekirja Venäjän Kommunistisen Puolueen historiaa puoluekouluissa ja puoluekursseilla läpi käytäessä. Leninismien opiskelussa on parasta ottaa Stalinin kirja runkokirjaksi, täydentää opiskelua siinä mainituilla Leninin kirjoituksilla ja kirjoilla. (joita melkein kaikkia on Kust--Osuusk. ”Kirjalta” saatavissa).

Suomenkos on huolellisesti suoritettu, eikä kirja ole sanottavasti menettänyt alkuperäisestä voimakkuudestaan. Hieman häiritsevät kyllä korehtuurivirheet — mutta niistä näyttää olevan mahdoton vapautua niin kauan kuin latomatyö on suomea taitamattomain tehtävä. Joka tapauksessa: arvokkaimpia teoksia, mitä luokkataistelun teoriasta suomenkielellä on olemassa. Jokaisen luokkataistelijan on se itselleen hankittava.

Редакционная Коллегия: Юрьё Сирола, Лаури Летонмяки, В. Ояла, К. М. Эвя.

Карлит № 2194.

Тираж 1500.

г. Петрозаводск, 1925. Типография им. П. Ф. Анохина.